

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s): Marsollier des Vivetières, Benoît-Joseph.; af Marsollier ; Oversat til d'Alayracs Musik af N. T. Bruun.
Titel | Title: Camilla eller den underjordiske Hvælving : Syngestykke i tre Acter
Udgivet år og sted | Publication time and place: København : E. M. Cohen, 1805
Fysiske størrelse | Physical extent: 128 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

 Marsolieres

Camilla

56, - 262. - 8°

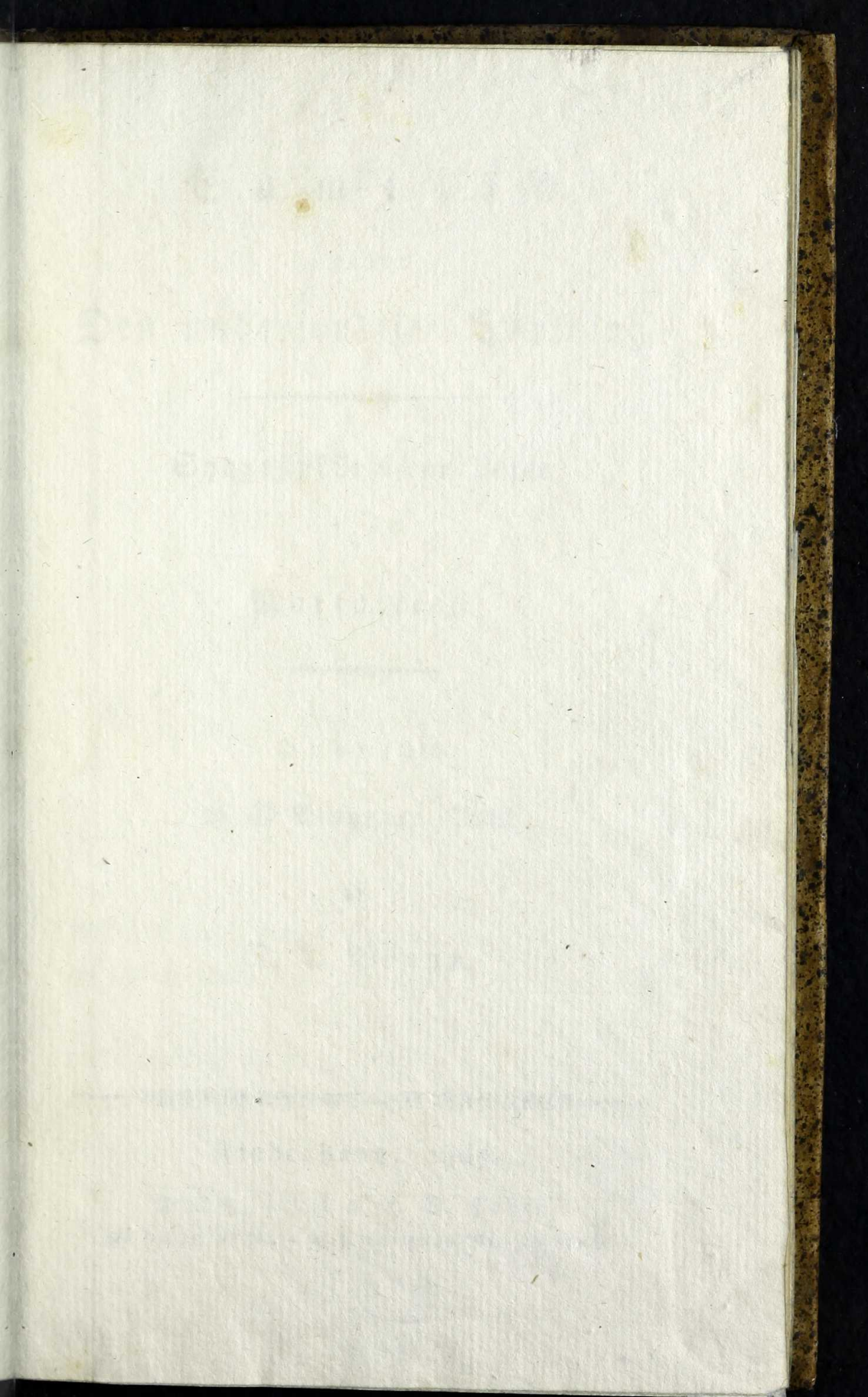
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 01748 1

+Rex

C a m i l l a

eller

Den underjordiske Hvelving.

Syngestykke i tre Acter

af

Marsollier.

Oversat

til D'Alayrac's Musik.

af

N. T. Bruun.

Kjøbenhavn, 1805.

Trykt og forlagt af E. M. Cohen,
paa Hjørnet af Børs og Nellikkegaden No. 318 og 19.

Personerne.

Camilla, Hertug Albertis Gemalinde.
Hertug Alberti.
Adolph, hans Søn.
Loredano, hans Brodersøn.
Fabio, Loredanos Kammertiener.
Marcellin, en Karl i Albertis Tieneste.
Lauretta, hans Kiæreste.
Strozzi, i Albertis Tieneste.
Garriga, en Hyrde.
En Netsbetient.
Chor af Tienestefolk.
Chor af Soldater.

Handlingen foregaaer i et gammelt forfaldent Slot, som har staaet ubeboet i mange Aar, og som ligger midt inde i en Skov.

Alberti har en Guld, Kiæde om Halsen, hvori hænger en Guld, Nøgle, som han giemmer inde i sin Færm.

Første Act.

(Skuepladsen forestiller en stor Vestibule; paa Væggene, som ikke ere betrukne, hænge nogle store Familie-Malerier. Der er ingen Meubler. Det er skummelt. Handlingen begynder Klokken aatte om Aftenen. Paa den ene Side er der to Døre, og paa den anden een, som gaaer ind til Albertis Bærelse. For alle Dørene er der store Laase og Skudder, som give Støi, hvergang de aabnes eller lukkes. Den hele Decoration maae være saa skummelt og rædselsfuld som muligt).

Første Scene.

Loredano (i uniform); Fabio (reisefærdt),
Marcellin (viser dem ind).

Loredano.

Saa Du vil da være saa god at give os Huusly i Nat, min Ven?

Marcellin (munter):

De reiser tilbage til Neapolis; De er faret vild; Deres Heste kan ikke aarke at gaae længer; det

regner saa det skaller ned; det er snart mørk Nat;
De seer ud til at være skikkelige Folk — ih, for
Pokker! saa kan jeg jo dog ikke være saa hundsk at
nægte Dem Hundsh og Natteleye!

Loredano.

Vi har gaaet meget længe omkring her i Slottet;
det er umaadelig stort.

Marcellin.

Ja, det troer jeg! Og alligevel er mere end
Halvdelen af det faldet ned.

Fabio.

Og det som er tilbage —

Marcellin

(i en fortrolig Tone):

Gaaer kanske samme Vey inden i Morgen.

Fabio (rystende af Angst):

Hilledød! her er ikke godt at være!

Marcellin.

Det seer ligere ud til en Kragerede, end til et
Slot; det ene Stykke dratter ned efter det andet, og
naar det sommetider stormer en Smule — ha! ha!
saa regner her Stene ned som Hag!

Fabio.

En kion Beskrivelse! — (Han seer op til Lof-
tet). — Hvem der var vel hetsfra!

Marcellin.

Det har før været et gammelt Munkeløster, som Munkene forlode, fordi det ikke gik saa rigtigt til; her er lange mørke Gange, store Haller, gyserlige underjordiske Hvalvinger — —

Fabio.

Hu! Hja!

Marcellin

(med en hemmelighedsfuld Mine):

Man siger endogsaa, at her skal have været mange Giengangere og Spøgelses — —

Fabio

(med stigende Forundring og Rædsel):

Giengangere og Spøgelses! Og Du vil være her?

Marcellin

Ja, nu har jeg været her i et Aar, ikke mere; men sandt at sige, har det ogsaa været mig det længste Aar i mit hele Liv.

Fabio.

Det troer jeg nok!

Loredano.

Hvad er Din Bestilling her?

Marcellin.

Først var jeg Gartner; men siden der ingen Hauge er mere, saa gjorde man mig til Huushov:

mester, for at passe paa Meublerne; men siden der ingen Meubler er mere, saa giord: man mig til Forvalter, for at modtage Afgifterne af Egnens Bønder; men siden der nu hverken er Afgifter eller Bønder — —

Loredano (afbryder ham):

Hvorned fordriver Du saa Tiden?

Marcellin (leende):

Med at være forlibt, gode Herre; og jeg synes, at Tiden gaaer altiid ret godt med den Spøg!

Fabio (forundret):

Være forlibt! her?

Marcellin.

Allevegne, min Sandten! allevegne! Og nu, da jeg seer min lille Lauretta her, o, nu synes mig at vores fornemme Kragerede er ikke nær saa hæslig som før! O, De skulde bare see den søde velsignede Glut! jo, det er en Pige af første Skuffe!

A r i a.

En vakker Glut til at indtage!
 Saa eyegod, saa himmelft mild!
 Et muntert Blik, liigt Solens Ild —
 Ak! Glæden mig forvilde vil! —
 Der sagtens er en Skønhed til,
 som kan andre langt meer behage;

men for min Deel jeg ey saa Mage!
ja, Glæden mig forvilde vil!

Skion hun er fra Top, til Taa!

O! saa mild, saa yndig, saa —

(han afbryder sig selv):

Herrerne mig vist forstaae!

Elfte Pige!

O, hvor Du er mig kjer!

For mig Din lige

ey i Verden er!

Dydig hun er; Spøg og Fias hun ey
kan lide;

og naar jeg i Smug blot stiele vil et Kys,
Skielmen raaber strax: „stille! tyst!“

og af min Favn hun sig vil slide.

Nej! til min Glut jeg ey saa Mage!

ved første Blik hun maae indtage!

Skion hun er fra Top til Taa!

(som før):

Herrerne mig vist forstaae!

Loredano.

Det skai være mig en stor Fornøjelse at gjøre
den deilige Gluts Bekjendtskab! — Men, kan man
ikke faae den Ære at hilse paa Herren i Huset?

Marcellin.

Nej, det er en umulig Ting! — Han taler aldrig med fremmede Folk, og i de aatte Dage han nu har været her, troer jeg neppe, at jeg har hørt tre Ord af hans Mund.

Loredano.

Ikke tre Ord i aatte Dage! Hvem er han da?

Marcellin.

Det veed jeg ikke.

Loredano.

Hvor kommer han fra?

Marcellin.

Det veed jeg ikke heller.

Loredano.

Men, hvad kalder man ham da?

Marcellin.

„Herre!“ — naar man taler til ham, og „Bjørnen,“ naar man taler om ham.

Fabio

(trækker Loredano i Riolen).

Lad os skynde os herfra, Herre!

Loredano.

Hvad gjør han her paa dette øde Sted?

Marcellin.

O, han gjør mange Ting! Han gaar saadan frem og tilbage, han sukker, han stirrer hen foran

fig, han snakker med sig selv, og kan hverken lide
Spørgsmaal eller nysgierrige Folk.

Loredano.

Altsaa faaer jeg ham da ikke at see?

Marcellin.

Nej, fik han bare Nys om, at jeg havde ladet
Dem komme ind, saa lod han mig strax jage paa
Porten!

Loredano.

Det skulde gjøre mig meget ondt, hvis Du fik
Fortred for min Skyld, og dersom det havde været
muligt at faae Natteleje et andet Sted — —

Marcellin.

Inde i Skoven er der dog rigtig nok en Slags
Kro —

Loredano.

Ja, men det er et affhyeligt Hul! Vi stege af
der, men hele Stuen var fuld af Folk, der saae ud
som —

Marcellin (afbryder ham):

— Som Køvere vel? ja, dem er her nok af her i
Eggen!

Fabio (seer paa Marcellin).

Ja, det troer jeg med!

Marcellin.

Hvor man vender sig, seer man Knagte med de
mest forbandede Ansigter! —

Fabio (som før).

Det har jeg mærket!

Marcellin (bliver ved):

Dg dersom De vidsde alt hvad her skeer! —

Fabio (affides og stielvende):

Hvem der var vel ude af denne Røverkule!

Loredano.

Folkene derhenne i Kroen vare allesammen be-
væbnede; en gammelagtig Mand, som for Resten
saae ganske stikkelig ud — —

Marcellin (afbryder ham):

O, man skal ikke skue Hunden paa Haarene,
min Herre!

Fabio.

Ney!

Loredano (bliver ved): —

Forbød Kromanden at tage imod nogen, hvem
det endog var. Han viisde et Papiir frem — —

Anden Scene.

Loredano. Fabio. Marcellin. Strozzi.

(Strozzi er klædt som en Biergbonde; han seer
forfærdelig barsk ud, har sort Skiæg og tykke
Dyembryn).

Fabio

(Springer forskrækket tilside, og siger affides):

Hu! hvilken leed Røverdiesel!

Marcellin

(gaaer henimod Strozzi).

Vil Herren — ?

Strozzi

(med en meget barsk Røst):

Nu kom han hjem.

Marcellin.

Hvor er han ?

Strozzi.

I den sorte Sal med Jernstængerne for.

Marcellin.

Hvad sagde han til Dig da han kom hjem ?

Strozzi

(efterligner Alberti):

„Hvad gjør Du her? bort!“

Marcellin.

Sagde han alt det? Hillemen! saa maae han være i godt Humeur i Dag! — Han kom vel ene hjem ligesom sædvanlig ?

Strozzi.

Ney, han havde et Barn med sig.

Marcellin.

Et Barn? hvor kan han have faaet det fra ?

Strozzi.

Det var en Karl med Masse for Ansigtet, som bragde det.

Marcellin

(til Fabio og Loredano):

Seer I?

Fabio (sagte og med Angst):

Ventelig en Vandit! Uh!

Strozzi.

Dg jeg hørde, at Karlen sagde: „Ja, naadige Herre, han er kommen tilbage, og ifølge hans sidste Brev vil han maaskee allerede i Dag være i Neapolis.“

Marcellin.

Altsaa er vores Herre en naadig Herre? see, det har jeg nu heller aldrig vidst før.

Strozzi (bister):

Vil Du vide, hvor naadig han er, saa gaae selv og spørg ham! Men det er vist nok, at i Dag er det første Gang jeg har seet hans Pande uden Rynker.

Marcellin

(med Munterhed til Loredano):

For Pokker! Seer De, her hænder hver Dag noget Nyt! En Karl med Masse for Ansigtet, et Barn, en Ubekjendt, som kommer til Neapolis i Dag, Herrens Pande uden Rynker — —

Strozzi (guldbrende):

Hold Mund med Din Sladder! — Du venter vel Herrens Befalinger her?

Marcellin.

D ja, her eller et andet Sted! der er lige godt allebegne. Saa snart Klokken kimer, springer jeg strax!

Strozzi

(trækker ham lidt affides).

Hvad er det for Folk? hvad skal de her?

Marcellin (noget forlegen):

Hvad det er for Folk? — hvad de skal her? — (hastig): Det er nogle af mine Slægtninger, som ere komne her til min Forlovelse.

Strozzi

(i en meget huul og forfærdelig Tone):

Det er sandt, den Spøg skal jo gaae for sig i Aften. For Satan og alle Helvedes Aander! hvor vi der skal more os! hvor vi skal lee! — Farvel saa længe, godt Folk! Vi tales siden ved! Nu vil jeg bringe Herren hans Dolk og hans Pistoler.

(han gaaer).

Fabio

(som var kommet sig lidt, begynder atter at stielve).

Do — Dolk og Pistoler! Tales siden ved! — D, Gud naade os begge to!

Tredie Scene.

Loredano. Fabio. Marcellin.

Fabio

(da Strozzi er borte):

Hvem var den elskværdige Person?

Marcellin.

Det er den første Kammertiener.

Fabio.

Er det den første Kammertiener? naa, Du gode Gud! hvilket Livree! og hvilken Tone! — Han saae ligere ud til en Barub, end til en Kammer-tiener!

Marcellin.

Ja, Biørnen — jeg mener Herren — har just ikke valgt de smukkeste Folk til sin Opvartning; jo styggere og forstræffeliggere de saae ud, jo kierksom- mere vare de ham, og han har ladet Klædedragten svare til Udseendet. — Men det er sandt, nu hørde De jo, at jeg sagde De vare af min Familie. Der- som Herren af en Hændelse fik Dem at see og talde til Dem, saa maae De sige det samme, for ellers gik det mig galt; og saa i Morgen ganske tidlig videre fort! — Tys! jeg syntes at jeg hørde noget! — Ney, det var dog intet; jeg kan endnu blive noget hos Dem.

Fabio.

Men jeg synes, Du talde med „Kammer-
tjeneren“ om en Klokke —

Marcellin.

Ja rigtig. For Pokker! jeg maae dog gjøre
Dem bekiendt med Husets Leilighed, og underrette
Dem om Alt hvad der skeer i denne Ravnerede, som
vi kalder et Slot.

F e r z e t.

Marcellin.

Kloffen vi hver Time,
hver Stund høre kime
saasnart vi den høre slaae
hver Riævt i vort Huus maae paa Pinde staae!

Loredano og Fabio.

En Klokke hver Time? —

Marcellin (afbryder dem):

Hist høres kime.

Loredano og Fabio.

Naar I den høre slaae? —

Marcellin (som før):

Maae Alt paa Pinde staae!
 Naar Herren byder, strax Klokkens Klang
 rundt om os Ringrer høyt: „Dindang! Ding-
 dang!“

(Han efterligner Klokkklang).
 Men har han Hast, da alt Steer i Spring;
 Klokkens Slag lyder da: „dingdangding! ding-
 dangding!“

Skal man sig lægge paa sit Dre
 være taus og stet intet høre:

„Dringelingdingding!“

Loredano (leende):

Det sælsomt er, jeg sige maae!

Fabio (rystende):

Uf Angest kan jeg neppe staae!

Marcellin (til Loredano):

Det sælsomt er — men alting maae
 paa dette Slot saaledes gaae!

Loredano og Fabio.

Naar Herren kalde laer? —

Marcellin (som før):

Dingbang! Dingbang!

Loredano og Fabio.

Men naar han Hastværk har? —

Marcellin (som før):

Dingdangding! Dingdangding!

Loredano (leende):

Det sælsomt er, jeg sige maae!

Fabio (rystende):

Af Angest kan jeg neppe staae!

Marcellin (til Loredano):

Det sælsomt er, men alting maae
paa dette Slot saaledes gaae!

Loredano.

{ For Resten jeg ad Tingen leer!

Jeg om det Fias mig ey vil bryde!

Her vil jeg No og Hvile nyde!

Trygt Storm og Regn jeg Trods kan byde!

Ey dette ly det værste er!

Fabio.

{ Stienbt grædefærdig jeg dog leer!

Her vil jeg No og Hvile nyde,

mig om hans Løgne ikke bryde,

(thi sikkert han en Løgner er.
 En lønlig Køst jeg hører lyde:
 at jeg min Død skal finde her.

(paa eengang).

Marcellin.

Men Marcellin dog stedse leer!
 Min Bryllupsdag nu snart frembryder!
 Ved Dans og Løyer jeg mig fryder!
 Naar med sin Glut man Livet nyder,
 (man aldrig veed hvad Kummer er!

(Man hører en Klokke).

Loredano.

Hør Klokkens Klang! — Iyt nøye til!
 Sliig os hvad dette skal betyde?

Marcellin (tæller Slagene):

Herved vi tre os kunne fryde!

Fabio.

Vi? Af!

Marcellin.

Nu Herren spise vil.

Loredano. Fabio

(i en ynkelig Tone):

Og vi?

Marcellin.

Naar det staaer til!
og Skiebnen vil!

Fabio.

Maastee det sidste Gang vil blive!
Velan! men vilde Himlen give
god Aftensmad vi maatte faae!

Loredano.

Hvis jeg mig gad tilkiendegive,
man mere Agt mig vise maae.

Marcellin (affides):

Jeg næsten troer de Skrupler faae;
for mig de gierne vredes maae!
vil de ey blive, kan de gaae!

Jeg ligesuldt som før dog leer!
Min Bryllupsdag nu snart frembryder!
Naar med sin Glut man livet nyder
man aldrig veed hvad Kummer er!

Loredano.

For Resten jeg ad Tingen leer!
Jeg om det Fias mig ey vil bryde!
Her vil jeg No og Hvile nyde!

(paa cengang):

Trygt Storm og Regn jeg Trods kan byde!
 Cy dette ly' det værste er!

Fabio.

(paa reengang):

Skiondt grædefærdig jeg dog leer!

Her vil jeg No og Hvile nyde,
 mig om hans Løgne ikke bryde
 thi sikkert han en Løgner er.

En lønlig Røst jeg hører lyde:

Herfra Du aldrig slipper meer!

(Man hører Klokken ringe hurtig).

Fabio (til Marcellin):

Zys! hører Du: han Hastværk har!

(han efterligner Klokken).

Loredano.

At vi kom her, ret heldigt var!

(Klokken bliver ved at ringe).

Marcellin.

Hør Klokkens Klang! nu er det klart!

Vor No har nu for længe vart!

Loredano. | Fabio.

(til Marcellin):

(til Marcellin):

Hans Brede Du vil | Hans Brede Du vil
Dig paadrage; | Dig paadrage;

Saa skynd Dig! leb! | Saa skynd Dig! (sagte):
kom snart tilbage. | men kom en tilbage!

Marcellin.

Hører mig, Børnlille:

været tause, stille!

Vent her paa mig; jeg kommer snart;
pas paa: jeg løber i en Fart!

Loredano.

Det er bestemt; jeg bliver her!
Jeg synes Stedet vakker er!
Jeg sikkert ynder det end meer;
naar først jeg hans Lauretta seer!

Fabio.

Skøndt dette Sted forhadt mig er,
jeg nødes dog at blive her!
Mit Ophold en godvillig seer!
Jeg vide god hvad Smukt han seer!

(paa engang).

Marcellin.

{ Vent her paa mig; jeg kommer snart;
 pas paa: jeg løber i en Fart!
 (han løber ud).

Fjerde Scene.

Loredano. Fabio.

Fabio

(Efter et kort Ophold, hvori han seer sig rundt om).

Naadige Herre! Hvad siger De om alt dette?

Loredano.

Meget mindre end Du tænker!

Fabio (i en fortrolig Tone):

Det er en Røverkule!

Loredano (smilende):

Ja, jeg kan ikke nægte, at det seer ud til det!

Fabio.

Det er en god Trost De giver! — Men hvad skal vi nu bestille indtil de ere saa barmhiertige, at give os noget Mad?

Loredano.

Vente —

Fabio.

Vente? O, jeg Staffel!

Loredano (bliver ved):

— Og læse, for der seer jeg en Bog ligge. (Han tager en Bog, som ligger paa et gammelt Bord, der er det eneste Meubel i hele Værelset). Hvad mon det er for en opbyggelig gammel Skrolle? — (han læser): „Advarsel mod farlige Elskovs-Handler!“ — Ha! ha! ha!

Fabio.

Skriv det bag Dret, Herre!

Loredano

(slaaer et andet Sted op):

Betragtninger over Døden!“ — Eya!

Fabio.

Man vil forberede os paa den. — Ja, ja! inden vi veed et Ord af det, bliver vi straffede for alle vore Spilopper og gale Streger! Himlen er retfærdig, og jeg har tit spaaet Dem, hvordan det vilde gaae!

Loredano

(hælder sig op mod Bordet):

Naa, hvori bestaaer da hele mit store Syndesregister?

Fabio (næsten grædende):

Gud bevare os! har De glemt det? saa maae De ogsaa have en kort Hukommelse! — Om der endogsaa ikke var mere, end det Eventyr vi havde førend vores Reise til Frankrige, saa kunde det allene

være mere end nok. Det var jo en heel Roman. Et deiligt Fruentimmer, som er mutters ene i en tyk Skov og mellem en heel Flok Røvere; De kommer hende til Hielp, ret som De var kaldet; De bliver saaret, men De fløver Hovedet paa to af Røverne, og de andre tager Flugten; jeg er saa fornuftig at — — (Han gjør en Pantomime, som naar en tager Flugten) — men da jeg mærker, at der er Fred og ingen Fare, kommer jeg for at tage min Deel af vor frelstes Dames Taksigelser. Vi fører hende med os; hendes Folk, der havde smunt Hæle som nogle frygt-somme Stakler, nærmer sig igjen. Ved Hielp af Penge og Trudsel bilder De Tjenerne ind, at Damen, — som vi saar at vide hedder Camilla — følger godvillig med Dem — og Gud veed hvad de nu siden har fortalt, for at retfærdiggjøre sig dengang de kom hjem uden hende! Denne Streg allene —

Loredano (utaalmodig):

Fabio! —

Fabio.

Dg naar den endda var den værste! — Damen troer, at De bringer hende til Neapolis, hvor hun siger, at hun er gift med en overmaade jaloux Mand, men i dets Sted fører De hende ind i et Hus, og viser Dem som hendes brændende Elsker. — Hun gjør Dem Bebreidelser, græder, bliver fortvivlet; De seer, at Tingen er alvorligere end De havde troet, og lover at levere hende tilbage til hende

des Mand. Dette beroliger hende noget; De vil vide, hvem der er saa lykkelig at rye hendes Haand, men hun afflaaer reent ud at sige det, og forsikkrer Dem, at dersom De vidsde hvem den Person var, De vilde fornærme, skulde De see, at det berøede kun paa hende at hæve sig. Hun siger, at Erkiendtlighed qvæler enhver anden Tanke; hun vil blot mindes, at De har frelst hendes Liv; denne Belgierning giennemtrænger hendes hele Siel, og hun sværger aldrig at nævne Dem, hvad Ulykke der endog kan ramme hende. Hun løstede sine smukke blaa Dine op mod Himmelen, og igientog denne Eed med en Forrigbed, som forundrede mig. — Efter to Dages Forløb bragde De hende til Portene af Neapolis, og alt hvad vi har tilbage af denne Heltebedrivi, er en Blesfure og Sorgen over at have ført os galt op!

Loredano.

Jeg beder Dig, Fabio: husk mig aldrig paa denne ubesindige Hændling! Den har ofte nok forbitret mit Liv, og jeg glemmer den aldrig!

Fabio.

Ja, see nu taler De som De bør! — Dette er just det rigtige Døeblik til at skrive sine Bønner; jeg tænker det maae formilde Himlen. Bliv De smukt ved det gode Forsæt, naadige Herre! Jeg vil ogsaa gjøre Penitens! (Han taler med sig selv).

Loredano.

(uden at give Ngt paa Fabio):

Hun sagde saa bestemt, at det beroede blot paa hende at hæbne sig naar hun vilde; dette har bragt mig paa tusende Gissninger om hvem der vel kunde være hendes Mand. Hun er hemmelig giot, ventelig med en mægtig Person ved Hoffet. Cengang troede jeg endogsaa næsten, at det maaskee kunde være min egen Onkel — —

Fabio.

Deres Onkel, Herre? — Han, der er saa heftig — saa jaloux — saa voldsom i alle sine Lidenskaber! — —

Loredano.

Ja. Han er baade mægtig og riig; han har gjort Alt for mig, og det beroer ogsaa blot paa ham at styrte mig igien. — Men, Camilla vilde aldrig gjøre mig til et Offer for sin Hæb! Der var en Bliidhed, en Sieladel i ethvert af hendes Træk, som har indskudt mig den fuldkomneste Tillid. Naar man har et Ansigt som hendes, kan man aldrig bryde sin Eed! — Undertiden glæder jeg mig endogsaa ved den Tanke, at naar jeg kommer tilbage til Neapolis skal jeg finde hende glad og lykkelig! Jeg har det visse Haab, at min strafværdige Opførsel ikke har gjort hendes Uskyldighed mistænkt; — O, maaskee kan jeg dog engang i mit Liv faae Leilighed til at erkiende og gierjælde hendes Høymodighed!

Fabio.

Gid det var saa vel! — Men hvem er det der kommer?

Loredano (fyrrig):

Det er en elskværdig Slut — hun er indtagende! — See, Fabio! see eengang!

Fabio.

Seg seer det nok, Herre! — en nysselig Fod — en smækker Figur — et Par deilige Vine! — Det maae være den Vige den ene Kober saide om. — Vi faaer et smukt Ansigt at see — nu ryger alle vore moralske Forsætter i Lyset!

Femte Scene.

Loredano. Lauretta. Fabio.

Lauretta (til Loredano):

Min Herre, Marcellin sender mig op til Dem, for at bede Dem, at De maatte ikke lade Tiden falde Dem altsfor lang.

Loredano (galant):

Derfom De vilde have den Godhed at blive hos os, mit smukke lille Vigebarn! —

Fabio (sagte):

So, det er en næt Penitense han gjør!

Loredano.

Det er Dem, som skal have Bryllup med Marcellin? —

Lauretta.

O, min Gud! det burde allerede have været afgjort for længe siden, men saa kom Herren bag paa os, uden at noget Menneske ventede ham. Jeg blev ogsaa saa fortrebelig, at jeg græd en heel Nat! —

Loredano.

Stakkels lille Slut! Det er virkelig Synd at lade Dem spille Deres Nætter med at græde.

Lauretta.

Ja, ikke sandt? men det var Herren — o, jeg er ret toffet som staaer og fortæller Dem saadant noget!

Loredano.

O, jeg beder Dem, bliv ved! fortæl De kun! —
(Sagte til Fabio): Hendes Dine ere guddommelige!

Fabio

(Sagte til Loredano og i en moraliserende Tone):

O, hvad er nu det, naadige Herre? — (affides og syrig): Han har Ret!

Loredano (til Lauretta):

Det var Herren, sagde De? —

Lauretta.

Som kom og forstyrrede alleting, men siden har han dog gjort Tegn til, at han samtykkede i bort Siv: termaal; ja, Tegn! thi det er næsten umuligt at faae et Ord af ham! det er altid saadan — (hun gjør Tegn til at sige: Ja) — eller saadan — (hun gjør Tegn til at sige: Nej) — eller saadan! — (hun gjør Tegn til at vise En bort). — Vores Herre er en ganske forunderlig Mand, maae De vide! Men langt om længe — —

Loredano.

— Er De da kommet til Maalet! — (sagte): Alt den Slynge, den Marcellin, skal være saa lykkelig!

Lauretta (seende):

Ja, langt fra Brudestammelen er jeg rigtig nok ikke, og naar jeg kommer derfra, saa — —

Loredano.

Saa? —

Fabio.

Saa?

Lauretta.

Ja saa! — — Jeg har ogsaa kiendt Folk, der vidste Besked med det jeg skal lære!

B i s e.

1ste Vers.

Jeg har hørt, lykkelige Dage
den nygiote Siv vente kan.

Hvis engang Storme høres brage,
 de til vort Held ey holde Stand.
 Er det saa? jeg ey veed
 om den Ting ret Beskeed!
 Men jeg bør ikke for Dem følge:
 stedse jeg vil moderligt Fodspoer følge!

2det Vers.

Jeg har hørt, stundum det sig hænder
 Konerne finde utro Mænd;
 naar ey meer Herrens Hierte brænder,
 Fruen bør see sig om en Ven.
 Er det saa? jeg ey veed
 om den Ting ret Beskeed!
 Men jeg bør ikke for Dem følge:
 ogsaa heri vil jeg min Moder følge!

3die Vers.

Mangengang har jeg hørt min Fader
 stående paa hende græsseilig;
 alt det Svar hun sig da tillader,
 er dobbelt mild at vise sig.
 Er det Ret? jeg ey veed
 om den Ting ret Beskeed!

(leende):

Men heri, kan jeg ikke følge,
 lover jeg en moderligt Sied at følge!
 Ah! see der er Marcellin!

(Under denne Scene er det lidet efter lidet blevet mørkt).

Siette Scene.

Ioredano. Lauretta. Fabio. Marcellin.

Marcellin.

Skul Dem, mine Herrer! Skul Dem! —
 Bjørnen, som kommer meget tit i denne Stue, har
 gjort Tegn til, at han vilde gaae herigjennem. Derfor
 skynd Dem at følge med mig.

Lauretta.

Hvor vil Du giøre af disse to Herrer, Marcellin?

Marcellin. (forlegen):

Oh, jeg har intet andet Sted, end det lille Lukaf
 nede under Trappen; Du veed nok, der ved Enden
 af den lange Gang mellem Kieldersskuret og Gaard-
 døren.

Fabio (vranten):

Ventelig ude i Gaarden! ikke sandt?

Marcellin (leende):

Der fattes ikke meget i! men det regner dog ikke
 ned der.

Fabio.

Dog ikke? Et herligt Logis! det lille Lukaf
under Trappen?

Loredano.

O, hvad siger det for det Par Timers Tiid vi
blive her!

Lauretta (til Fabio):

Dg jeg skal nok hente Dem, naar Violon be-
gynder at spille op.

Fabio (forundret):

Skal her danses?

Lauretta.

Det troer jeg! Dg vi to skal have os en
Springom!

Loredano.

Dg vi to?

Lauretta.

O ja! Endskiøndt jeg giver mig med Marcellin,
vil jeg dog danse med andre.

Marcellin (til Loredano):

Skynd Dem bort! Nu kommer han! — —

Loredano.

Men jeg ønskede gierne —

Marcellin.

De lovede mig jo før, at gaae ham af Syne!

Loredano.

Jeg vilde blot see et Glimt af ham. —

Marcellin.

De kan dog ikke faae ham at see i Ansigtet. Hatten sidder ham lige ned paa Næsen, og han gaaer altid med nedbøyet Hoved. — Gaae nu, gaae! — Gif han Dem at see, var jeg i Flugten! — Dg huft paa: stille som Muus! — Lys! der er han!

Syvende Scene.

Loredano og Fabio (Fiuhte). Marcellin. Lauretta.
Alberti. Strozzi. Tienere.

(Albertis Ansyn udtrykker Sinds-Uro; hans Haar hænger uordentligt; Hatten er nedslaaet og skiu-ler næsten hans Ansigt. Tre Tienere, i den før omtalte Dragt, følge efter ham med en Lænes stoel, et Skriverbord, Lys og et Par Fakler. Theatret oplyses noget).

Marcellin

(affides til Strozzi):

Hvad nu! Mon han har i Sinde at blive her?

Strozzi (barst):

Det veed jeg ikke.

Marcellin (til Lauretta):

Bittermæn! det vilde være os meget ubeleiligt!

(Alberti har imidlertid gjort Tegne, hvor Bordet, Stolene og Lyfene skulle sættes. Under denne Slags Pantomime, søger Musikken saavidt muligt at male hans Forfatning. Han aabner en Skuffe i Skriverbordet, begynder paa et Brev, river det igien i Stykker, tager et Portrait op af Skuffen, betragter det, stikker det pludselig ind i Barmen, lukker Skriverbords-Skuffen med vold, m Heflighed og gaaer ud. Loredano og Fabio liste sig igien frem paa Tærne, tiligemed de øvrige Personer, som Alberti før gav et Bink at forsøge sig bort).

Fabio (til Marcellin):

Er han altid ligesaa snalksom som nu, saa er Du vel undskyldt, at Du ikke vilde fortælle os hvad han siger.

Loredano.

Hvor gaaer han nu hen?

Marcellin.

Man mener til et Fruentimmer, som skal være indesluttet her paa Slottet, og som aldrig nogen Moders Siel faaer at see.

Fabio.

Er han da nu gaaet hen at tale med hende?

Marcellin.

Det skal jeg ikke kunne sige — for hun er død.

Fabio,

Død?! hvoraf?

Marcellin.

Her var en Forvalter eller Fangevogter, som skal have behandlet hende saa slet — —

Fabio.

Og denne Fangevogter? —

Marcellin.

Han er ogsaa død, for aatte Dage siden, og derfor var det just Herren selv kom tilbage.

Fabio (aldeles modfalden):

Men Herre Gud! saa døer jo alle Mennesker i dette — Slot!

Loredano.

Og ingen af Jer har nogensinde været fristet til at følge efter ham, naar han — — ?

Marcellin.

Nej, det gjør vi aldrig; for han bruger bestandig en vis lille Forsigtighed?

Fabio.

Hvad er det for en Forsigtighed?

Marcellin.

Et Par ladte Pistoler — —

Fabio (meget høyt):

Pistoler?

Marcellin (bliver ved): —

Som han altid bærer hos sig; og saasnart der kommer nysgierrige Folk og spørger ham om noget, faaer de paa Timen Svar: — (han efterligner et Pistolknald): baus!

Fabio (rystende af Angst):

Baus?! Jeg spørger om ingenting! — D, der er han! (han render ud).

Loredano.

Han saae os ikke før, og jeg kunde maaskee — —

Marcellin.

Det er et rasende Menneſke, min Herre! — Sæt Dem dog ikke i Bøve! — (Han aabner en Dør). — Gaae herigennem — længer ind — spring saa ned ad Trappen paa venstre Haand. — Godt! — Men stille, det beder jeg Dem om!

(Alberti kommer ind igjen; han gjør et Tegn, og Alle begive sig bort).

Attende Scene.

Alberti (allene).

Hvor mit Hierte banker! Det er her — under dette Gulv, i de rædsfulde Hvalvinger, at hun lever — og det er en Hemmelighed for den hele Verden. D, strafværdige og tilbedte Kone! hvor-

ledes har Du lønnet min brændende Rierlighed? —
 For at erhverve mig en desto større Ret til Din Er-
 fiendtlighed, til Din Trost, drog jeg Dig frem af
 Mørket, lod haant om Hønhed og Rigdom, og
 ægtede en fattig Pige af ringe Stand; mine Belgier-
 ninger lignede min udsigelige Dødsbedøvelse! — og Du
 har kunnet saare min Ære, giennemføre mit Hierte?
 Jeg straffer Dig derfor! Jeg lider selv Dine Qualer
 og forbander en Streng, som jeg dog troer ret-
 færdig. Du er et Offer for min Havn, for den
 Mand's ubehelige Indighed som jeg paalagde at
 giemme og bevogte Dig i Jordens Skød — Du er
 berøvet Dagens Lys, død for Din Slægt, for hele
 Naturen! — Du lever endnu, og Du veed ikke, at
 Din Effer, Din Egtemand, Din Dommer, har i
 aatte Dage været Dig saa nær, og at han gierne med
 sit Blod vilde fiske Wissheden om, at Du lider uskyldig-
 dig! — — Jeg kan ikke uden Forsærdelse nærme
 mig til den lønlige Nedgang, som min Værksomhed
 her har undraget for Alles Dine. — (Han nærmer
 sig lidt efter lidt til et af de største Malerier). —
 Den Jerndør, som er bag ved dette Maleri — Traps-
 pen, som gaaer ned til den underjordiske Hvælving —
 naar jeg blot rører ved Springstieren, saa jeg strax
 — — (Han gazet igien med Hestighed bort fra
 Maleriet) — Ney, ney! jeg vil ikke gaae derned!
 — O, mit Hierte er altfor svagt! — jeg kan
 ikke gaae derned! — Ak! lad mig da i det mindste
 betragte hendes Billede — disse dyrebare, bedrages

lige Træk, der i saa lang Tid vare min Siels hele
Fryd, min Afgud, og som nu ere min Skændsel og
min Fortvielse!

(Han lægger Portraitet paa Bordet)

A r i a.

O Elskov! — O Hævn! Her i min Barm
Eders Slangebid nage!

Hver Dag, hver Nat min Siel de plage
med Omheds Id og vildest Harm!

Ney, ney, omsonst det er! Al Medynk er forbi!

Ey Bønner jeg vil høre!

Hiertets Stemme, tie!

Ey Jammergraad min Siel skal røre!

O Elskov! O Hævn! her i min Barm

Eders Slangebid nage!

Jeg deer af min Doal, af den vildeste Harm!

Og naar jeg føler Nag for den Straf, som

— jeg gav —

naar, Utro! jeg Dig drog frem af Mørk-

hedens Grav,

mod Dit Bryst

jeg med Lyst

fulde Mordstaalet hævnende drage!

Hver Dag jeg seer er skabt til Plage!

dens lys mig vækker til Qual og Harm!

O Hævn! her Du en Skal aftage!

Rom, hænd min Siel og styrk min Arm!

O, dersom hun endda havde villet tilstaae for mig, hvem det var, der gjorde hende troløs! — med hvem hun flygtede bort fra mig — dersom hun havde overladt ham til min retfærdige Hævn! — Men hun elsker ham endnu, siden hun frygter for at jeg skal erfare hans Navn! Dersom han blot havde været forboven, maatte hun da ikke selv være den første, der ønskede at see den straffet, som vilde være hende? — I et Fængsel — Hun! — Hun, som jeg vilde gjøre lykkelig! — I Livets Vaar! — I Skionhedens Blomster! — Hun maage sukke og vansmægte langt borte fra sin Egtemand — fra sin Søn — fra en Søn, som begræder hende! — Og det er mig, som har kunnet fordomme hende til denne rædselsfulde Marter! — Ingen anden Underholdning, end et Stykke sort Brød, som hun vader med sine Taarer! — Og det er mig! — Men havde jeg da befalet, at man skulde straffe hende saa umenneskelig? — Ja, ja! jeg havde befalet det, jeg vil igientage denne Befaling! — Min Skinsyge sender slider mit Hjerte, og jeg seker mig istand til Alt! Lad hende skjelve — lad hende

bekjende! — Nej, det er at være altfor svag! — Denne Dag vil blive skrækkelig, det føler jeg, og det Maseri, som henriver mig — ! — (Gans Dine falde hen paa Portraitet). Et eneste Blik hen paa dette Billede gjør mig vaabenløs — rører mig — o, hvorledes vilde jeg da kunne staae imod, naar jeg saa hende? — Nej, jeg vil ikke see hende; jeg vil straffe mig selv for hendes Misgjerning, og døe tusindfold høert Øneblis! Berøvels bestormet af Grusomhed, inderlig Ømhed, brændende Kierlighed og dræbende Skinsøge — saaledes har jeg nu i syv Aar henstøbet mit usse Liv! Denne gyselige Marter, som jeg maae lide, som jeg maae indeslutte i mit Hierte, o, den fordobbles hver Dag, og kan endda ikke dræbe mig!

(han gaaer op mod Baggrunden).

Niende Scene.

Marcellin. Alberti.

Marcellin (banker udenfor):

Naadige Herre!

Alberti.

Hvem vover at banke paa? — (med barsk Røst):
Hvem banker?

Marcellin (udenfor):

Det er mig, naadige Herre! Med Tilladelse at komme ind — eller blive udenfor, ligesom naadige Herre vil!

Alberti (luffer op):

Rom ind!

Marcellin (noget forbløffet):

Bliv ikke vred, naadige Herre! jeg troede, at naadige Herre vilde gaae ud af denne Sal, men det lader som om naadige Herre synes godt om den, og siden naadige Herre veed, at jeg skal have Bryllup i Morgen, saa vilde jeg huske naadige Herre paa — (sagte): Jeg vil kalde ham naadig lige til han bliver det!

Alberti

(utaalmodig og barsk):

Hvad vil Du huske mig paa?

Marcellin.

Paa at naadige Herre har tilladt os at holde Bryllup her paa Slottet — siden der intet andet Sted er!

Alberti.

Og saa?

Marcellin.

Og saa vilde jeg sige, at siden denne Sal er længst borte fra naadige Herres Værelser, saa havde vi været saa naadige — saa dristige, vilde jeg sige! — at vælge den til Bryllupsgildet.

Alberti (uroelig og heftig):

Denne Sal til et Bryllup!? —

Marcellin (forstræffet):

Ja, Herre Gud! naadige Herre! det er den mageligste til det Brug. Og desuden veed naadige Herre nok selv, at dette Slot er en Smule brostfældigt! — Ja, det er langt fra ikke for at bagtale Slottet, som for Resten kan være et meget godt gammelt Slot, men det kunde dog let hælde sig, at somme af Gulbene sank ned midt En, naar man begynder at danse paa dem; men denne Sal kan vist allerbedst taale en lille Springom, for der skal jo være murede Hvalvinger under den; ikke sandt, naadige Herre?

Alberti.

Jo, jo! jeg veed det!

Marcellin.

Hvis naadige Herre derfor vilde tillade det, skulde Brylluppet staae her? — (Alberti falder i Tanker og bliver rørt. Ophold. Marcellin betragter ham, og nærmer sig, da han seer hans Ansigt for mildes). Naadige Herre vilde vel ikke være saa raadig at komme til mit Bryllup og see mig blive lykkelig? — (Alberti grunder, og gjør en smertelig Gebærde). — I Grunden er jeg vis paa, at naadige Herre er baade mild og god, og dersom jeg torde sige Dem et Middel imod Deres Sorg og Bedrøvelse, saa vilde jeg raade Dem, at De skulde tage Dem en smuk lille Kone, som min Lauretta, og saa — —

Alberti

(med en qvael og smertelig Røst):

En Kone!

Marcellin.

Troe De mig, naadige Herre, det gjorde Dem
baade glad og lykkelig.

Alberti

(som ikke længer kan undertrykke sine Tølelser, i den
lidensfabeligste Tone):

Lykkelig! Oh! — (Han gaaer hastig ud).

Marcellin

(Efter et Ophold, hvori han følger Alberti med Dinene):

O, min Gud! hvad det dog er for en underlig
Mænd! — (Han gaaer hen til den Dør, hvorad Lore-
dano og Fabio gik ud, aabner den og siger høit): Kom
nu, mine gode Herrer! kom nu kun! Jeg begyndte
at tale mildt til vores naadige Herre, og det jog ham
strax paa Flugten!

Tiende Scene.

Marcellin. Loredano. Fabio; (lidt efter) Lau-
retta (med adskillige af Slottets Tjenestetjende:
Mandsfolkene have en grov, plump Klædedragt og
fælt Udseende; Fruentimmerne ere ligedan klædte).

Marcellin

(gaaer til Indgangsdøren):

Hey, Camerader, kom I ogsaa herind! —

(Lauretta og Tjenestefolkene komme ind; til Loredano &

en leende Tone): Jeg vilde gjerne forsamle hele Slotsets vakke Ungdom!

Fabio

(betragtende dem, affides):

Hu! hvilken forbandet slyg gammel Ungdom!

Lauretta.

Og nu maae vi haave os en Dans! — Heida! hvor er Musikken henne? — (til Lovredano og Fabio): O! vi har den herligste Spillemand i hele Egnen!

Fabio.

Hvor er han?

Lauretta.

Her! — (Hun trækker Garriga frem. Denne er en Gedevogter, klædt som en Biergbonde: En viid graa Trøye, en Knortekiep i Haanden og Hat paa Hovedet).

Garriga (stammende):

Ja, her er jeg!

Fabio (forundret):

Han?! Er det en Musifikant? — Hvad Instru-
ment tracterer Du?

Garriga.

Jeg? Jeg spiller paa Viol!

Marcellin. (leende):

Ja, om Dagen vogter han Geder, og om Aftenen skaffer han vore Piger en lille Springom! — Nu lystig, Garriga! Spil op, min Dreng!

Garriga.

Ja, nok! men jeg maae først stemme,
Marcellin!

Lauretta (til Loredano):

Herren selv tør vi ikke bede om at danse med os,
men Deres Kammertiener er vel saa god at aabne
Ballet?

Marcellin.

Og det oven i Riøbet med min Fæstems!

Fabio (mismodig):

Ney, jeg takker! min Podagra tillader mig ikke
at danse.

Lauretta.

Podagra! og De er saa ung?

Fabio.

Det er arveligt i min Familie.

Marcellin.

Saa er Herren nok af fornem Stand?

Loredano.

Naa, frisk, Fabio! det er jo en Ære man vil
bevise Dig.

Fabio.

Jeg er slet ikke ærgierrig.

Lauretta.

O, De slipper ikke! De maae ikke sige mig Ney!
(Han tager ham ved Haanden; Fabio giver Grimas-

ser; hun fører ham midt op i Baggrunden af Skuepladsen for at begynde Dansen).

Marcellin.

Naa, har Du ikke afstemt endnu? Spil op, Garriga!

Garriga.

Ja, ja, nu begynder jeg, Marcellin! (Han spiller en gammel Menuet).

Fabio.

Danser man Menuet her? Ja, i forrige Tider har jeg trippet en Menuet saa nydelig saa det var en Lyst, men nu er det forbi! (Han bukter og vil gaae).

Marcellin.

Jh, saa kan vi jo faae en anden! Herer Du, Garriga! En Springedans!

Garriga.

En der gaaer lytigere? — Det skal I faae! (Han spiller samme Menuet, men i en meget hurtig Takt).

Marcellin.

Du gnider jo det samme som før! Kan Du da ikke mere end det ene Stykke?

Garriga (med dum Latter):

Nej, jeg kan ikke.

Lucretia (efteraader ham):

„Nej, jeg kan ikke!“ — Hvorfor sagde Du ikke det strax, Durian?

Garriga.

Det var Variationer; hvad vil I have mere?

Lauretta.

O, Marcellin, syng Du os heller en Rundsang; saa ere alle vi andre Chor! (til Loredano): Herren med, ikke sandt?

Loredano.

Med Fornøjelse!

Marcellin.

En Rundsang? — Lad mig engang see — hvad skal det nu være for en? — Ah! Jeg vil synge Jer en Vise, som er digtet om Skoven tæt herved! I veed jo nok, den sorte Skov? Det er en splinterny Vise, trykt i dette Aar!

Lauretta.

O ja! den er meget smuk! Jeg kan aldrig høre den, uden at det gyser i mig!

Fabio

(Slipper Laurettas Haand).

Er den da saa gyseelig?

Lauretta.

Ja, nu skal De selv høre!

Fabio (rystende):

Hu!

B i s e.

Marcellin.

Iste Vers.

Vor Møller hiemad skyndte sig
 med Lommen fuld af Penge;
 hvad Seer? han hører pludselig
 et Skrig fra Skoven trænge!

(Han lader som om han rystede af Angst, og siger):

Uh!

(Alle de andre efterabe ham):

Uh!

Marcellin (bliver seende ved):

Manden er ellers flink og fiæk,
 men denne lyd indjog ham Skræk.
 Venner! lyd smukt det Raad jeg gier paa
 Tro og love:
 Kommer ey, kommer ey i de sorte Skove!

Choret (dansende):

Venner! lyd smukt det Raad han gier paa
 Tro og love:
 Kommer ey, kommer ey i de sorte Skove!

Marcellin.

2det Vers.

Betænk hvordan en Aftenstund
 det gif den smaa Annette!
 Sin Ring i Skoven misted' hun —
 ja, meget meer end dette!

(Han siger i en betydningsfuld Tone):

Hm! hm!

(Alle igientage):

Hm! hm!

Marcellin (bliver leende ved):

Hvad hjælper det hun dristig var,
 naar Køverknægten Magten har? —
 Smaaglutter! hør det Raad jeg gier paa
 Tro og love:

Kommer ey, kommer ey i de sorte Skove!

Choret (dansende):

Smaaglutter! hør det Raad han gier paa
 Tro og love:

Kommer ey, kommer ey i de sorte Skove!

(Marcellin samler dem alle tæt om sig).

Lauretta (til Fabio):

Giv vel Agt paa det sidste Vers; det er endnu
 meget græffeligere, end de andre!

Marcellin.

3die Vers.

Jeg ved en Huulvey kasted' mig
til Ro paa Dagens Byrder;
sraar hører jeg et Jammerstrig
som naar man nogen myrder!

(Han efterligner Skriget):

Ah! ah! ah!

Lidt efter jeg et Gienfærd saae;
med rædsom Ræst det talde saa:

„Bogt Dig og følg det Raad jeg gier paa
Tro og love:

„Kom ey meer, kom ey meer i de sorte
Skove!“

Choret (dansende):

Ja, lyder smukt det Raad han gier paa
Tro og love:

Kommer ey, kommer ey i de sorte Skove!

Fabio

(Som ikke længer kan tvinge sin Angst).

Det er jo da en Satans Vise at synge for Folk!
Betænk dog, at jeg skal gaae igiennem Skoven i
Morgen! —

Marcellin.

O, det er saadanne Historier, der løbe omkring her i Egnen! der gaaer aldrig nogen Dag uden at der jo hænder et eller andet!

Fabio.

Saa? det er behageligt at høre! — (Der banskes tre Gange. Alle forfærdes og Fabio raaber): Na!

Ellevte Scene.

Loredano. Fabio. Marcellin. Lauretta.
Choret. Strozzi.

S i n a l.

Strozzi

(Kommer hastig og forfærdet ind):

J, Venner, ey forstrækkes Skal,
men jeg har noget at berette,
som J vist ikke kunne glætte!

Lauretta, Marcellin og Choret.
Tael, Strozzi! Fynd Dig! hurtig! tael!

Strozzi (samler dem om sig):

Kom hid til mig, og laan mig Dre!
og med Forundring J Skal høre!

J Kroen jeg var kommen hen;
den ussel er, J kiende den.

Lauretta, Marcellin og Choret.

J? Kroen Du var kommen hen
den uffel er, vi kiende den!

Strozzi.

Jeg mig stilled an — som om jeg vilde sove.

Lauretta, Marcellin og Choret.

Du Dig stilled an — som om Du vilde sove.

Strozzi.

Strax kom en Mand, hvis Miner godt
ey love!

Lauretta og Marcellin.

En Mand Du fver? —

Choret.

Hvis Blik Dig truer? —

Strozzi

Tyst hvister han til sine Mænd:

„I Slottet, hvor vi vandre hen
vi skulle, Venner, nogen møde,
som man troer Skyldig i en Brøde!“

Lauretta, Marcellin og Choret.

Hvad? paa dette Slot?

Fabio (affædes og bævende):

Af! det gaaer ey godt!

Strozzi

Ja, paa Slottet her skal være
een eller to, som mistænkte ere.

(Alle gaae bort fra Lorebano og Fabio og Kotte
til dem).

Choret.

Hvad! om det var dem, som staae der?!

Fabio (affides):

Slottets Egermand vist det er!

Lauretta (til de andre):

Nej, uden Grund J Mistro bære;
thi Marcellin veed hvem det er:
som Bryllupsgæster kom de her.

Marcellin

(i en hemmelighedsfuld Tone):

Nej, jeg dem aldrig før har seet.

Lauretta, Strozzi og Choret.

Aldrig seet!

Marcellin (som før):

Dg ingen af dem har jeg bedt.

Lauretta, Strozzi og Choret.

Ikke bedt!

Marcellin.

Min Mistro vorer mere og meer!

Jeg synes jeg dem blegne seer!

Choret.

Jeg synes jeg dem blegne seer.

Lauretta, Marcellin, Strozzi og Choret

(betragtende Loredano og Fabio).

Til vores Slot sig Mistro nære!

Sig, hvilken Brøde kan det være?

Loredano. (ligegy' dig):

Det ligeledes undrer mig.

Strozzi

(med Eftertryk og som før):

Drabanten sagde tydelig:

„I Nat I blive her med mig!

I Morgen Dommen lyder:

vi gaa' ad Slottet til;

hvis man ey aabne vil,

med Magt vi der indbryder!“

Lauretta, Marcellin og Choret
(fare forfærdede tilside).

I Morgen Dommen lyder!
De gaae ad Slottet til!
Hvis vi ey aabne vil
med Magt de her indbryder!

Loredano.		Fabio (bange):
At her med Magt man		At her med Magt man
vil indbryde		vil indbryde
for os jo intet kan		kan intet Godt for os
betyde!		betyde!

Lauretta, Marcellin, Strozzi og
Choret

(betragtende Loredano og Fabio med Mistro).

De hviſke der! — den Ting er ſikker!
og det er dem man ſængſle vil!

Loredano (affides):

Nu giætter jeg, hvori det ſtikker;
jeg troer de os forſkrække vil!

Fabio (affides):

I dette Hul man ey er ſikker!
en Tyve-Club har her ſit Spil!

(paa eengang).

Lauretta, Marcellin,
Strozzi og
Choret

(med Forstillelse til de to
Fremmede):

Mine Herrer! sov sødt
i Ro!

Gid De maae Natten
trygt hendrage,
og atter vaagne fro!

Loredano
(affides):

Men jeg dog troer vi
os bedrage;
af deres Hensigt feil vi
tage.

I Stilhed vil vi gaae
til Ro;

vi kan her uden Fare
boe.

Loredano

(flygtig):
Fabio

(med dæmpet Frygt):

Mine Venner! sov sødt
i Ro!

Vi vores Nat vil trygt
hendrage,
og atter vaagne fro!

Fabio
(affides):

O give Gud vi os be-
drage!

og feil af deres Hensigt
tage!

Vi nødes at slaae os
til Ro;

Gid vi her uden Fare
boe!

Lauretta og Marcellin

(paa samme Tid affides):

Hør, vi det maae saaledes mage,
at de vor Mistro ey opdage.

lad dem i Stilhed gaae til No;
vi dem bevogte begge to!

Loredano.

Vi kan i Nat os flaae til No.

Fabio.

Af! ja! vi maae i Nat her boe!

Lauretta, Marcellin og Strozzi.

Hold Vagt enhver! gaae ey til No!

Lauretta, Marcel-
lin og Strozzi.

Loredano og
Fabio.

Zys! hør engang! de
hviſte der!

Zys! hør engang! de
hviſte der!

Der er ey Tvivl at dem
det er;

Det Herren her paa
Slottet er;

Ja, ſikkert dem det er!

Ja, ſikkert ham det er!

Alle.

Ja, ſikkert dem det er!

Os næſte Dag ſkal aabenbare,
om vi har Grund at frygte Fare.

Loredano og Fabio

(affides til hinanden):

Hør vi det maae ſaaledes mage,
at de vor Mistro ey opdage!

Choret.

Her, jeg ey troer, at Feil vi tage.

Loredano

(affides):

Men jeg dog troer vi
os bedrage;

af deres Hensigt feil
vi tage.

I Stilhed vil vi gaae
til Ro;

vi kan her uden Fare
boe.

Fabio

(affides):

O give Gud! vi os
bedrage!

og feil af deres Hen-
sigt tage!

Vi nedes at slaae os
til Ro;

Gid vi her uden Fare
boe!

Lauretta og Marcellin

(paa samme Tiid affides):

Her, vi det maae saaledes mage,
at de vor Mistro ey opdage;
lad dem i Stilhed gaae til Ro;
vi dem bevogte begge to!

Loredano

(til Fabio):

Vi kan i Nat os slaae
til Ro.

Fabio

(affides):

Af ja! vi maae i Nat
her boe!

Lauretta, Strozzi og Marcellin.

Hold Vagt enhver! gaae ey til Ro!

Alle

(til Loredano og Fabio):

God rolig Nat! vær uden Frygt!
og sover begge trygt!

Loredano (med Lethed): Fabio (med
paataget Mod):

God Nat! vi kiende ey til Frygt!

Vi ville sove trygt.

(Klokken høres atter ved Slutningen af Finalen.
Man sner Fabio et Lys. Alle gaae bort og
det bliver ganske mørkt, før Dækket falder).

Ende paa første Act.

A n d e n A c t.

(Samme Decoration.)

Første Scene.

Loredano og Fabio.

(De komme begge meget vaersomme ind; Fabio har en Stage med et tændt Lys i Haanden og skielver.

D u e t.

Loredano

(som kommer først ind):

Saa kom! — kom, Kryster! foran gaae!

Fabio.

Ney, bag ved Dem jeg blive maae.

Loredano.

Men Lysning Du mig dog maae give.

Fabio.

Bag Herren Tieneren bør blive!

Loredano

(vil tage Lyset fra ham).

Nu vel! jeg vil da foran gaae!

Fabio

(vil tage Mod til sig og gaae frem).

Nu vel! jeg vil — paa eengang bange!:

Dem det afftaaе!

(Han flyer ham Lyset).

Loredano.

Frisk Mod!

Fabio

(med paatagen Naasthed):

Jeg er fik! (sagte og rosende):

Til Jis jeg bliver!

Loredano (flyer ham Lyset).

Vi hvad der hænde møde trygt!

Fabio (skielvende):

Jeg en forjage kan min Frygt!

Loredano (med Munterhed):

Jeg mig til Skiebnen overgiver.

O, Glædens Gud! o, Kierlighed!

o, kom, og mine Fied venled!

Fabio (affidés):

Jeg i hver Krog —

Loredano.

O, Kierlighed!

Fabio (affides):

— Et Gienfærd seer!

Loredano (bliver ved):

Styr min Fied!

Jeg mig til Skiebnen overgiver!

Fabio.

Af Skræk og Angst til Jis jeg bliver!

Ad al min Sieleangst De leer!

I hver en Krog jeg Lyve seer!

Loredano (fyrrig):

Din Fakkell, Amor! for mig lyse!

Fabio.

Af jeg maae gyse!

De ikke vil paa Gienfærd troe,

for vi er' døde begge to!

Loredano

(som før):

O, kom! o, flyv! kom,

Kierlighed!

O, kom! o, flyv! mit

Fied veyled!

Fabio.

(rystende):

Ja, stoel De kun paa

Kierlighed!

Os Fanden taer, før vi

det veed!

Fabio

(med stigende Rædsel):

Men et Slot, hvor Kæmpe bygge! —

og hvor Tyve leve trygge! —

Pas paa, her er en Hærsflokk,

thi af alt Sligt her findes nok!

Hvis nu en Tvo — en Geist kom her! —

(Krigende):

Ah! Ah! — Ah, Hielp! — der alt han

er! — —

(Han slipper Vadsækken, og vil tage Flugten, men bliver paa eengang staaende, da han mærker, at han har seet feil).

Loredano (leende):

Nu vel! hvad har da Geisten sagt?

Fabio.

Vie kun! mit Ord De giver Magt!

Loredano (som før):

Den vist for Dig sig gav tilkiende!

Fabio.

Lad Deres latter dog faae Ende!

Følg De mit Raad: til Himlen bed!

Loredano (talende):

Til Himlen, siger Du?

O, Glædens Gud! o, Kierlighed!
o, kom og mine Fied vejled!

Fabio.

Følg De mit Raad: til Himlen bed,
at den vil lede Deres Fied!

Loredano.

O, kom! o, flyv! kom,
Kierlighed!
O, kom! o, flyv! mit
Fied vejled!

Fabio.

O Herre Gud! styr
Du mit Fied!
See naadig til mig
Stakkelt ned!

Loredano.

Hvad skal den Badsæk til?

Fabio.

For at vi desto snarere kan være parate til —
Man veed jo ikke hvad der kan skee, naadige Herre
— og de Gripomenusser, som skal komme her — —

Loredano.

Det var kun en Fabel for at skræmme os! Og
desuden, har jeg ikke sagt Dig, at naar Dagen kom-
mer, saa er det tiids nok at tænke paa, hvad vi har
at giøre.

Fabio.

Men, Herre Gud! hvor skal vi da giøre af os
imidlertiid?

Loredano.

Vi bliver her; siden det er umuligt at sove i det
Lukaf man havde anvist os.

Fabio.

Ret et Hundehul! — En Trækvind til at blive
contract! — Senge saa haarde som en Stenebro! —
Og saa Døre, der baade knagede og bragede —
Thja!

Loredano.

Gaae ud paa Gangen, og see om der ikke skulde
være en Dør til noget andet Bærelse.

Fabio

(uden at røre sig af Stedet):

Ney, naadige Herre! der er ingen.

Loredano.

Hvoraf kan Du vide det? — Gaae og see
ad! — Naa? hvorfor gaaer Du ikke?

Fabio.

De betænker ikke hvad De siger, naadige Herre!
Kan jeg da gaae fra Dem, og lade Dem blive her
ganste allene? Ney, det gaaer aldrig an!

Loredano.

Djo, naar jeg selv vil have det! —

Fabio.

D, paaftaae dog ikke det, naadige Herre! Det
er ret at saare mit Hierte! Jeg vilde bestandig være
bange for, at der skulde tilstøde Dem noget, og skedte

det, saa vilde jeg gaae og bære paa et evigt Hjertes-
nag! ja man vilde jeg saa!

Loredano (leende):

Naar, saa lad os da blive her!

Fabio.

O ja! her har vi det nu saa godt! Det er ret et
lille Paradiis!

Loredano.

Giv mig en Stoel!

Fabio

(Som ikke tør gaae af Pletten, Kopper frygtsom til
Siden).

En — en — Hvad var det De vilde have,
naadige Herre?

Loredano.

En Stoel.

Fabio.

Jeg seer ingen.

Loredano.

Derhenne — bag ved. —

Fabio (gaaer et Par Trin).

Derhenne — bag ved — (han vender om
igien). — Dersom naadige Herre vilde have den
Godhed at vise mig det —

Loredano.

Vil jeg have Stolen, kommer jeg nok selv til at
hente den!

Fabio.

O, det er virkelig en Skam, at De skal have Uleilighed at gaae selv! — Men jeg skal nok hielpe Dem, naadige Herre! (han løber i Hælene paa Loredano. Theaterstil. Fabio snubler over Badsækken og bliver meget forskrækket): Ah! hvad er det! Hielp! — (rolig): — Na, det var Badsækken.

Loredano

(kommer med en Lænestoel).

Her vil jeg sætte mig.

Fabio.

Og her vil jeg sætte mig! (han sætter sig næsten imellem Loredanos Been og stiller Lyset tæt ved sig. Theaterstil. Fabio gjør sig en Hovedpude af Badsækken). See saa! — nu har jeg redet min Seng!

Loredano.

Vær nu relig — og see til at Du kan sove.

Fabio.

Jo, kommer det an paa mig, saa sover jeg som en Steen. — God Nat, Herre!

Loredano.

Lig stille, og sov! — (De tie begge. Fabio snuser Tobak, han har en Daase, som piber naar den aabnes, og hvergang han tager en Priis, skruer han Laaget saa stærkt, at den gjør Støy, hvorved Loredano hindres fra at sove. Han nyser, lader som han faaer stærk Hoste, rømmer sig, slaer Sid, banker sin Pibe ud

o. s. v. Loredano stræber bestandig at falde i Øsyn og Fabio at vække ham).

Loredano

(vaagner pludselig):

Hvad er det!?

Fabio

(anstiller sig forundret):

En! gjorde jeg kanske Støi?

Loredano.

Spørger Du om det? — Vær dog stille!

(Ophold. Loredano lægger sig tilbage i Rænestolen og Fabio holder sig ned mod Badsækken).

Fabio

(løfter atter Hovedet i Veiret).

Ah! hvor det dog er Leedsommeligt slet ingenting at sige!

Loredano.

Altsaa vil Du da baade sove og tale paa eensgang?

Fabio.

Derfom naabige Herre tillader, saa vil jeg ikke tale — men saa vil jeg jeg synge et lille Stykke — Sang muntret altid i store Værelser.

Loredano.

Muntret! — Du vaaser — men, gjer for mig hvad Du vil!

Fadio

(begynder at tralle en Ritornel, for at fatte Mod; han synger med bævende Stemme, og seer sig bestandig om til alle Sider).

Saldera, la, la, la, la! — (driftigere):
Daldera la la la! darala! la! la!

A r i a.

Jeg er en flink og lystig Knægt!

Mig intet Frygt indjager!

Men dog mit Hjerte er meest kiækt,
naar Bacchus mig ledsager!

(Han igientager de to sidste Ord halv i Søvn. Han gaber, falder i Søvn, og mumler i Drømme to Linier af Marcellins Vise i første Act):

Lidt efter jeg et Gienfærd saae
med rædsom Kest — det talde saa:

(Han grunder i Drømme paa Slutningen af foregaaende Linie, men standser da han ikke kan huske den. Han snorker, og synger ligeledes i Søvn og efterabende Marcellins stærke Stemme):

„Kommer ey, fommer ey i de sorte
Stove!“

(han snorker igjen):

„Kommer ey, kommer ey i de sorte
Stove!“

(Han synger paa Melodien af Garrigas Menuet i første Act, hvad han hørde Marcellin sige):

„Nu lystig, Garriga! spil op, min
Dreng!“

(i Garrigas Tone):

„Ja, ja! nu begynder jeg, Marcellin!“

(Han vaagner pludselig ved Lyden af sin egen Stemme).

Ua! aa! — Det er ingenting, naadige Herre!

Loredano.

Hvad Du gjør for en Støy! (han lægger sig igjen tilbage paa Stolen).

Fabio.

Ney, naadige Herre, jeg drømde bare! — men
vie kun — et eneste Øyeblik, saa skal jeg — — (han
seer, at Loredano sover igjen). Ua! nu sover han jo
allerede igjen! det er dog forfrækkeligt! — (han
synger): *Faldera la la la, la, la!* (han seer paa
Loredano): *Daldera da di da!* (han rykker paa Ho-
vedet, lægger sig ned paa Badsækken for at sove.
Man hører, at der stødes i et Horn; Fabio bøyer
Hovedet ned mod Gulvet og lytter efter; han hører

atter et Stød, raaber:) *Åh!* (og reiser sig meget for-
 skrækket): *Naadige Herre! — Naadige Herre! —*
Åa! Åa! nu er jeg vis paa det! Jeg har hørt —!

Loredano (staaer op):

Det er da den utaaleligste Kryster, der kan
 være til!

Fabio.

Men jeg har selv hørt —

Loredano.

Hvad har Du hørt?

Fabio.

Der — der nede — langt, langt nede — Det
 er en — en — o, ja, naadige Herre! — der er en
 Geist — en Gienganger — den døde Slotsforvalter
 — det indespærrede Fruentimmer! — O, Gud
 naade os begge to! — Der kommer det! — seer De,
 derhenne — en Blandlygte — en bevæbnet Mand! —
 han er sex Alen høy! — O, dette er vor sidste
 Time!

Loredano.

Hvor er min Sabel? — hent mig den!

Fabio

(som har taget Lyset):

O, den finder jeg aldrig!

Loredano.

Vel! saa gaaer jeg selv; bliv Du her, og giv
 Ngt paa alleting.

Fabio.

Her? allene? Jeg vil kun see meget slet.

Loredano.

Saa kom da med, frygtsomme Styrper!

Fabio (hastig):

Med? o, hiertelig gjerne, og lad os saa
skiule os!

Loredano (med Harm):

Skiule os?!

Fabio.

Ja, i det første det bedste Musehul! bare vi har
Tiid til det! (De gaae ud, man hører Klokkerne slaae).

Anden Scene.

Alberti. (siden) Camilla.

Alberti

(med en Blændbølge; han har to Pistoler i sit Belte).

Jeg hørde nogen. Mon Folkene endnu ikke
skulde have lagt sig. Ventelig var det nogle af disse
Brudsgæster. Jeg vil lukke Døren — (Han
lukker først den Dør, hvorfra Loredano og Fabio gik
ud, og derpaa de to andre. Han tænder alle Lysene,
og Theatret bliver lyst). Nu kan ingen komme her
ind — ingen høre mig — Murene ere tykke — Laa-
sene ere stærke og jeg kan være sikker for at blive ober-

rumplet. — (Han lægger sine Pistoler paa Bæddet). — Vee den Ulykkelige, der dristede sig til at ville udgranke en Hemmelighed, som skal døe med mig! — Nu er Timen kommen, da jeg skal bringe Camilla noget til at forlænge hendes sørgelige Tilværelse. Jeg vil lukke sagte op. (Han skyder en lønlig Skudde tilside; et stort Maleri synker ned, bag hvilket man seer en Dør; han aabner den, og bag Døren seer man en Jern-Kist, giennem hvilken man skimter en Trappe. Han skyder en lille Laage i Kisten tilside, og trækker en tildækket Kuro, som stod paa et af Trappetrinnene, ud igiennem denne Aabning. Han seer ned i Kurven, og raaber med Hefetighed): Gud! Hun har ikke rørt det! — Den Ulykkelige! i fire og tyve Timer har hun ingen Næring villet nyde! Skulde hun have i Sinde at ende sit forhadte Liv? Himmel! denne Tanke iisner Blodet i mine Arer! Jeg vil at hun skal leve, jeg vil det! — og var det muligt at Synet af mig — at et Glimt af Haab kunde bidrage, o saa — ! — Svage Menneske! har Du da glemt — ? — Men hun vil døe, dræbe sig, o, jeg glemmer Alt! — Der er ogsaa Hierte i mit Bryst, jeg er intet Umenneske — jeg vil see hende — maaskee kan hun retfærdiggjøre sig — Lyden af min Stemme, mit Alsyn, mine Bønner — jeg skal see hende! — denne Tanke følger min hele Siel! — Jeg vil fortælle hende om hendes Søn — hun skal faae ham at see — denne Prøve kan hun ikke staae imod — hun vil nævne den Straffful-

dige — denne Eftergiveness for min Willie vil faae mig til at troe at hun er uskyldig! Ja, ja, det vil jeg troe, og min Havn skal kun ramme den nedrige Fortørrer, der har misbrungt hendes Tillid og hendes Svagbed! (Han iler hen til Kabinengen, lukker Risten op, tager Blandelagten, stiger et Trin ned og lyser ned). Han seer — det er Ulykshedsens Slummer. — Hun nævner mit Navn — nu nævnedes hun sin Son — O, Camilla!! — Barbar! hvad gier Du? — Du vækker hende — Du berøber hende det eneste Gode, som de Ulykkelige have tilovers!

Camilla

(langt borte, men uden at sees):

Hvem kalder?

Alberti.

Det er — (sagte): Jeg tør ikke nævne mit Navn! — (høyt): Camilla! kom op!

Camilla

(nærmere, men uden at sees):

Min Gemal! — Gud!

Alberti,

Kom herop, Camilla, og frygt intet. — (Camilla stiger i Beitret). Jeg seer hende — jeg seer hende igjen! — Mine Kræfter forlade mig, og imod min Willie bøye mine afmægtige Knæ sig for hende! (Han synker paa det ene Knæ).

(Camilla træder langsom frem. Hun er sort klædt, og har et Belte om Livet. Hendes Haar hænger i løse Lokker. Hendes Mine er lidende, men rolig. Hun sætter sig).

Alberti

(med Anstrængelse for at tale i en haard Tone):

Camilla!

Camilla (med Omhed):

Alberti! Det er Dem! — I saa lang Tid har jeg ikke — ah! jeg troede at jeg aldrig mere skulde see Dem! — (fyrigere): Det er Dem! Er det min Benaadelse — (langsom): — eller min Dødsdom De bringer mig?

Alberti,

Din Benaadelse! — Du har selv afflaaet den. — Det beroede blot paa Dig — og endnu sonderflider det Din fornærmede Egtemands Hierte, at han ikke har kunnet tilstaae Dig den.

Camilla (fyrig):

Fornærmet? — Du? — af mig? — D, aldrig! — Himlen som læser i mit rene Hierte —

Alberti,

Opir ikke Himlens Brede, gjør den heller vaabenløs.

Camilla

(bliver ved med Stæleadel):

— Den fiender min Uskyldighed!

Alberti.

Den seer min Fortvivlelse! — Hvad kan undskyldte denne ubøvelige Modstand?

Camilla (med Varme):

Min Erkiendtlighed for ham, som frelsde mit Liv! — (syrigere): Sambittighedens Vidnesbyrd, som aldrig bedrager, og som siger mig, at en Eed er et helligt Baand, som ingen Dødelig har Ret til at sønderrive!

Alberti.

Gives der nogen helligere Eed, end den Du udspagde for Foden af Alteret?

Camilla.

Jeg svoer at være Dig tro, men jeg svoer ogsaa mit hele Liv igiennem at fortiene Din Høragtelse — og min egen. Jeg vilde tabe den i Dag, dersom Frygt, ja endogsaa Kierlighed til Dig kunde bringe mig til at røbe den, jeg har lovet Taushed og Tilgivelse.

Alberti.

Huff den ringe Stand — —

Camilla (med ædel Følelse):

Jeg hædrer den ved dette Afslag.

Alberti (bliver ved):

— Hvorfra min Gudhed drog Dig frem.

Camilla.

Mine Følelsers Ædel retfærdiggjør Din Gudhed.

Alberti.

Du senderriver alle de Baaud, som knyttede
mig fast til Dig!

Camilla (med Fasthed):

Dg endda er min Lausbed ubrødelig! — dem
deraf hvor hellig en Pligt det er mig at holde Ord —
dem deraf om jeg er Dig værdig!

D u e t.

Alberti.

Ney, ney! Dit falske, utro Hierte
har aldrig følt, at Du Alt var for mig!

Camilla.

Jeg taalig leed hver Qual, hver Smerte,
og selv foragtet jeg elskede Dig!

Alberti.

Jeg Dig tilbad!

Camilla.

Jeg Dig tilbeder!

Alberti.

Dg jeg kunde gienknytte de Kieder,
som Pagten bandt, da jeg modtog Din Eed!

Camilla.

Jeg kan sige: „jeg end Dig tilbeder
uskylldig som da jeg modtog Din Eed!“

Alberti.

Jeg evig var Dig tier?

Dg trods Din grumme

Dval,

Fortvivlelse og Død,

i Kamp med vildest

Harm,

blandt Piinsler uden

Tal,

jeg streg: hun har mit

Hierte!

O! jeg føler at jeg end,

naar Du blot vil det,

kan igientage:

Camilla.

Du evig var mig tier!

Dg trods min grumme

Dval,

hist giemt i Jordens

Skød,

og knuust ved Skieb-

nens Arm,

blandt Piinsler uden

Tal,

jeg streg: „han har

mit Hierte!“

Trods Din Strengbed

jeg, min Ven,

vil stedse disse Ord

gientage:

Begge.

Du har mit Hierte

endnu som den Dag da jeg modtog Din

Eed!

Alberti.

Ney, ney! Dit falske utro Hierte

har aldrig følt, at Du Alt var for mig!

Camilla.

Barbar! jeg taalig leed hver Smerte!
foragtet selv, jeg ey habede Dig.

Alberti.

O, Jaloufiens Plage!
Dine Piinsler mit In-
derste nage!

Du fortærer min mar-
trede Siel!

Du har sønderknuust
Haabet om Held!

Camilla.

O, Jaloufiens Plage!
Dine Piinsler hans In-
derste nage!

Du fortærer hans mar-
trede Siel!

Du har sønderknuust
Haabet om Held!

Camilla

(legger Haanden paa Hjertet).

Ja, her — jeg føler al hans Harm!

Alberti (ligeledes):

Ja, her — Din Gift Du har øst i min
Barm!

Alberti.

Du fortærer min Siel!

Camilla.

O! Du knuser hans
Held!

Alberti.

Jeg elsked Dig!

Camilla.

Som før min Flamme —

Alberti.

Du var mit Alt!

Camilla.

— Er end den samme!

Alberti.

Jeg Dig tilbad!

Camilla.

Jeg Dig tilbeder!

Alberti.

I disse Ord laae dengang mit Held!

Camilla.

O, Himlens Fryd de giød i min Siel! —

Disse omme livsalige Eder,

hvor sødt de lod i Qvindens Dre!

nu aldrig meer jeg dem skal høre!

Alberti.

Denne Stemme som før var min Lyst,

nu vækker Gysen i mit Bryst!

Alberti.

O, Jaloufiens Plager!
Eders Piinsler mig
nager!

J fortære min martrede
Siel!

J har sønderknuust
Haabet om Held!

Camilla.

O, Jaloufiens Plager!
Hans Hierte J na-
ger!

J har sønderknuust
Haabet om Held!

Himmel! giv lindring
i hans Siel!

Camilla (med Følelse):

J syv Aar har jeg nu været levende indesparret i denne Grav! — J syv lange Aar har jeg været adskilt fra hele Verden! — ikke engang hørt dens Navn nævne, som er mit moderlige Hierte saa inderlig tier! — Alberti! o, fortæl mig om ham! Vil Du? O, und mig dog den Trøst, og taal med mig om min Søn!

Alberti.

Han savner Dig, han begræder Dig; i det Dyeblik Du blev indesluttet paa dette Sted, maatte jeg lade udsprede det Rygte, at Du var død.

Camilla

(langsom og med kvalt Følelse):

Saa skal jeg da aldrig mere see ham! — Aldrig mere glæde mig ved Synet af det Barn, som jeg skjulede Livets Lys! — Jeg maae ikke høre mig kalde Moder af min Søns Læber! — (vrider Hænderne med Fortvivlelse): O, uhyksalige Moder! — —

I saamange Aar har han allerede været bortreven fra mit Hierte! — Og nu vil Du opreise en evig Skranke imellem mit Barn og mig! — Oh! — oh! (Hun græder heftig).

Alberti.

Camilla, dette er den sidste Dag — den sidste! Ja, jeg kommer for at tilbyde Dig enten min Omhed eller mit Had! — Lykke eller Fangenskab: Du kan endnu vælge. Der er kun een Dag — kun en Time tilbage! — Det er Din Dom — og min ogsaa! — Jeg overlever den ikke; men naar den eengang er faldet skal intet i Verden kunne forandre den; vælg!

Camilla (syrig):

D, hvorledes kunde Du — ?

Alberti.

Hør — dersom Du opfylder min billige For-
dring, da iler jeg usfortøbet til Kongen, kaster mig
for hans Fødder, tilstaaer min Brøde, min Skin-
shge, tager alt, alting paa mig, og erklærer for
Din Familie, for hele Verden, at Du er uskyldig! —
Men lad mig dog i det mindste kunne straffe den For-
ræder, der enten ved sin Forbryndhed eller Din Ufor-
sigtighed — jeg skal aldrig begiære at vide det! — i
saa lang Tid har gjort os begge grandseles ulykke-
lige! — Nævn ham, Camilla — lad ham døe! —
og bringe Hemmeligheden om Din Flugt og sin egen
Dumdriftighed med sig i Graven.

Camilla (rolig):

Alberti! dersom Du fæster Lid til mit Løfte, dersom jeg er Dig værdig — kan dette forbovne unge Menneskes Navn da ikke være Dig ligegyldigt? Blæddet af sin Eidskab, stuffet i sine Forhaabninger, fortjener han da vel Din Vrede?

Alberti.

Du undskylder ham!

Camilla (med ædel Følelse):

Nej — men jeg tilgiver ham. (med simpel Værdighed): Camilla kan for taale at lide, en) hævne sig.

Alberti.

Han opoffer Du Din Mand, Din Søn!

Camilla (med Smerte):

Min Søn! — (med Rædsel): O, tael ikke mere til mig om min Søn!!

Alberti.

Han elsker Dig.

Camilla (sukkende):

Han blev mig jo berøvet, næsten endnu førend han kunde kende mig! Han troer at jeg er død — min Afsmidelse er ham vel ikke engang hellig — han anseer mig for en Forbryderiske — mit Barn agter mig ikke engang i min Grav! —

Alberti.

Jeg har stedsse lært ham at ære Dit Minde. — Han elsker Dig — han sukker hvert Øyeblik over at

han ingen Moder har. O, hvilken Fryd vilde det ikke være for ham — for Dig, Camilla, dersom J atter kunde see Jer foreenede! — foreenede i min Favn! — Camilla! giv efter for mine Bønner, og i samme Øyeblik flyver Din Adolph hen i Dine Arme!

Camilla

(i den meest levende Sindsbevægelse):

Han!? — Adolph?! — (med Styrke): O, Alberti! betænk: at knuse det Haab Du i dette Øyeblik gav mig, det var at berøve mig Livet!

Alberti.

Jeg bedrager Dig ikke med et falskt Haab. Estertænk nu, hvad Du har at gjøre — dersom Du vil, at jeg skal bringe Dig ham?

Camilla (bævende):

Bringe mig ham! — her! — (med Lidenskab): O, kan Du gjøre en Moder dette Spørgsmaal?

Alberti.

Men vogt Dig, Camilla! Først Du siger ham, at det er Dig, som har bragt ham til Verden, fordrer jeg, at Du skal bestemme Dig til at nævne den Straffskyldige. Jeg fordrer det! — Samtykker Du deri?

Camilla

(fyrig, og gribende hans Haand):

Lad mig see min Sønn!

Alberti.

Alt begiære dette, er at give mig Dit Løfte.
Overbeyer Du? —

Camilla (fyrrig):

Jeg føler! — Lad mig see min Søn!

Alberti.

Jeg henter ham! — Min Siels høye Glæde —
et straalende Haab — O, Camilla! denne Dag vil
atter gjøre os alle lykkelige! (Han gaaer og lukker
Døren efter sig).

Tredie Scene.

Camilla (allene).

Jeg skal see min Søn igien! — men for hvad
Priis!? — Dersom Alberti vidste, hvad det er han
begiærer af mig! — dersom han vidste at den, hvis
Liv han truer, er hans egen Brodersøn, som han
elsker saa høyt, — den Lorezano han stedse har viist
saamegen Godhed. Ak! jeg kiender min Gemal,
intet var istand til at afvende hans forfærdelige
Hævn; jeg maae heller lide Alt, end nogensinde
nævne ham. — O, men jeg kan jo ikke være anden
Tanke end den, at jeg skal nyde en Moders sødeste
Fryd — jeg skal see min Søn, min elskede Adolph
igien!

A r t a.

O, Glædens Stund! — O, Fryd! — O Lykke!
 Jeg til min Barm min Søn skal trykke!
 Hans Røst jeg atter høre skal!
 O, denne Dag vil lønne mig hver Qual!
 Maaſkee mit Barn vil venlig ad mig smile!
 Maaſkee han vil til Moderhjerteret ile!
 Og vennehold omfavne mig!
 Af Fryd min Siel forvilder ſig!
 Nej, større Held har ingen Moder!
 det helligſt er blandt alle Goder!
 O, milde Himmel! mig behør!
 ham ſee er min Troſt, i hans Faavn glæd jeg
 døer!

Fierde Scene.

Alberti. Wolph. Camilla.

(Alberti kommer ind med ſin Søn, der har et Lør-
 klæde for Dinene; han gjør Tegn til Camilla,
 at hun ſkal ſætte ſig og tie ſtille; hun adlyder,
 men tilkiendegiver ved ſyrigt Winespil, at hun
 er henrykt over at ſee ſin Søn).

Wolph.

Hvor fører Du mig hen, Fader?

Alberti.

Er Du bange?

Adolph.

Fader — jeg er jo hos Dig.

Alberti.

Det er skönt at være hæk, men jeg fordrer endnu mere af Dig.

Adolph.

Hvad da, min Fader?

Alberti.

At være taus.

Adolph.

Jeg vil giøre alt for at takkes Dig.

Alberti.

Min Søn! Du er endnu saa ung, men dem selv hvormeget jeg tiltroer Dig, naar jeg alligevel vover at aabenbare Dig en Hemmelighed, hvorpaa mit hele Livs lykke beroer.

Adolph

(med levende Bølelse):

O, min Fader! — og Du kunde et eneste Øyeblik tvivle om min Taushed?!

Alberti.

Du er saa ung, Adolph!

Adolph.

Men jeg elsker Dig saa høyt!

Alberti.

Sværg mig da, at Du aldrig vil tale derom til nogen.

Adolph.

Det sværger jeg.

Alberti.

Ved Gud, som hører Dig.

Adolph (fyrrig):

Ved min Fader, som befaler mig det!

Alberti

(til Camilla, som staaer i den heftigste Sindsbevægelse, med bævende Legeme og kæmpende med sin Følelse):

Dg erindre Du Dig mit Vilkaar! (Han tager Tørklædet fra Adolphs Hine).

Adolph

(seer sig forundret om og bestyrtset ved at see Camilla).

Et Fruentimmer her! — Min Fader!? — Hun er i Sørgedragt — saamange Lidenskaber staae malede i hendes tungsindige Ansigt. — Hun bæver. —

Alberti.

Hun er berøvet sin Frihed — en haard, men retfærdig Straf —

Adolph (betragter hende).

Hvor hun er smuk! hvor disse Træk ere blide! hvor disse hulde Hine ere talende! — Dney, kiereste

Fader! man har bedraget Dig! Hun kan aldrig være strafværdig!

Camilla

(i voldsom Sindsbevægelse):

Ah! (hun standser igjen pludselig).

Alberti.

Man beskylder hende dog.

Adolph.

Troe ikke dem, der gjøre det! Det er slemme, onde Mennesker, Bedragere! —

Camilla (sagte og fyrrig):

O, det elskværdige Barn! Naturen taler i hans Hierte, han tager mig i Forsvar! (høyt og med Overvindelse for at dølge sin Følelse): Jeg — jeg takker Dem — (sagte): O, hvilken Glæde føler jeg ikke ved at see ham — (med stigende Syrrighed): — ved at høre ham! og hvor det koster mig —!

Adolph.

Tael ud, kiere smukke Frue! — (med Følelse): — Hun sukker! — Hun sukker atter! — O, min bedste Fader! tillad mig at gaae hen og omfavne hende!

Alberti (rørt):

Omfavne hende!

Adolph.

O! blot at kysse hende paa Haanden? Vil De tillade mig det? vil De, kiere Frue?

(Alberti betragter Camilla i Sindsbevægelse).

Camilla

(med stærkt og inderligt Udbrud, medens hun rækker ham sin Haand).

O! ja, min —! — (hun standser og siger i den sømmeeste Tone): mit kiere Barn! — (til Alberti i en bønlig Tone): Jeg kan ikke give ham andet Navn! — (Hun omfavner Adolph, som giengielder Favntaget).

Adolph.

O! det Navn — det er saa sødt! Og hvor vennehuldt hun sagde det! — Mit kiere Barn kaldte hun mig! — Hørde Du det, Fader? — Og hvor tæt hun trykkede mig op til sit Hjerte! Læarerne kom mig i Minene derved! O, Frue! dersom det er muligt, at De kan have begaaet nogen Brøde, saa lad Deres Anger strax udrette den. Jeg beder Dem saa varmt, saa hjertelig derom!

Camilla

(glemmende sig selv):

Elfskærdige Adolph! —

Adolph (forundret og glad):

Hun veed hvad jeg hedder!

Camilla (bliver ved):

Jeg takker Dig for Din sømme Deeltagelse! men vær hellig overbeviist om, at mit Hjerte er reent og uskyldigt som Dit!

Adolph.

Hører Du, Fader? hun lider uskyldig! —
Hvem har da bestyret Dem?

Camilla

Skinnet, — (med Bægt): — der saa ofte bedrager!

Adolph.

Men hvad har da hindret Dem i at retfærdig-
gøre Dem?

Camilla (rolig):

Mildhed og Skaansel, der ere saa søde for det
Hjerte, som seer sig krænkter!

Adolph.

Hvad Straf har man da nænnet at paalægge
Dem?

Camilla (med Smerte):

En Straf, der sender siden Hjertet! — : Jeg
maa aldrig see min Mand! — aldrig see min Søn!

Adolph.

Man straffer ogsaa dem! det er uretfærdigt! —
O, det stakkels Barn! hvor jeg ysker det! — Ah!
hvis Himlen selv ikke havde berøvet mig min Moder,
og man skildte mig fra hende — (Camilla græder
heftig). — De græder? — o, jeg ogsaa! — Fader,
lad ogsaa Dine Taarer flyde, ellers troer jeg, at der
er ingen Medlidenhed i Dit Hjerte!

Alberti (forvirret):

Adolph!

Abolph.

Tilgiv, — men Du har Din Søn; Du kan ikke føle en Moders Smerte. — Jeg veed ikke selv hvorfor, men jeg, jeg fødte den strax — o, det kom mig for, som om man anden Gang berettede mig min Moders Død!

Camilla (affides):

Gud! hvilken Prøve!

Abolph.

Men, Kiere Frue! er det da ikke muligt at udvirke Deres Tilgivelse? hvem skal man henvende sig til?

Alberti (med Fasthed):

Det beroer kun paa hende selv!

Abolph.

Paa Dem? o, saa beed derom!

Camilla (langsom):

Uden at være strafværdig?!

Abolph (meget fryg):

Hvad siger det? Man vil give Dem Deres Søn tilbage!

Alberti (med Eftertryk):

Endnu i denne Time! Hun behøver blot at nævne en Person —

Abolph.

I denne Time! — O, sig dette Navn! sig det, Frue! Jeg beder Dem derom paa mine Knæ! (Han knæler).

Alberti (Knæler ligeledes).

Jeg foreener mine Bønner med hans!

Camilla

(i voldsom Sindsbevægelse):

God! — Jeg — D! — Nej, det er for meget!!

Adolph.

Seer De? vi ligger begge for Deres Fødder, og vi reiser os ikke førend De — — vel, Fader?

Alberti (fyrrig):

Nej, nej! lad hende blot sige Navnet, og da er alting tilgivet!

Adolph.

Alt, alt! Hører De det? hører De? D, hvor jeg vilde være lykkelig, dersom jeg maaskee havde bidraget — dersom en Smule Godhed for mig — o, det vilde være det skønneste Øyeblik i mit Liv — De siger intet! slet intet!?

Camilla

(med den meest levende Smertes Tone):

Miskundelige Himmel! hvilke Qualer lider jeg ikke!

Adolph.

Hvorledes? mine Bønner ere aldeles frugteløse!? — Min — min — elskede Veninde! jeg vil holde saa inderlig, uudsigelig meget af Dem, jeg —!

Camilla

(Kaster sig med Hestighed i Adolphi's Arme.)
Min Søn! Du seirer! Han skal erfare alt!

Adolph

(med den største Glæde og Forundring):
Hun kalder mig sin Søn!

Alberti (henrykt):

Hun har kaldt Dig Søn — det er Bevîis paa,
at hun vil aabenbare Alt! Omfavn Din Moder!

Camilla

(omfavnende Adolph mange Gange):
Ja! Ja! Du er min Søn! min evig inderlig
elskede Søn!

Adolph.

Moder! — Du! —

Camilla (fyrig):

Kunde jeg vel staae imod? Kom, kom op til
mit Hierte! — igjen! — og igjen! — O, forlad det
aldrig! aldrig! (Hun knæler ned og omfavner ham).

Alberti.

Camilla!

Camilla (sukkende):

Jeg forstaaer Dig! — O, dersom jeg var vis
paa at Fraværelsen, at hans Høyagtelse for mig
kunde unddrage ham Din Forbittrelse. —

Alberti.

Jeg lover intet; siig Navnet, eller Din Søn er tabt for Dig!

Camilla

(Slynger atter sine Arme tæt om han, og knuer ham op til sit Hjerte):

Miste ham!? — Ney, ney! — Gud! — hvad skal jeg giøre! — Jeg vil — Alberti! — D, jeg veed ikke mere hvor jeg er! (Man hører stærk Allarm).

Femte Scene.

Camilla. Adolph. Alberti. Marcellin (udenfor).

Marcellin.

Naadige Herre! der staaer en Mængde bebæbnede Folk udenfor Slotsporten.

Alberti (med Heflighed):

Forsø Digt strat bort, eller frygt for Dit Liv!

Camilla (affides):

Hvad siger han!

Alberti. (med dæmpet Røst):

Jeg forbyder Eder begge at sige et eneste Ord!

Marcellin.

Men, naadige Herre, de vil endelig ind. — (Alberti hindrer sin Kone og sin Søn fra at tale).

Dg saa er der ogsaa en fremmed Officier, som hedder
Loredano.

Alberti.

Min Brodersøn? — Himlen selv sender mig
ham!

Camilla

(Affides, med levende Følelse):

Loredano er kommen tilbage! Hvad var det jeg
vilde have gjort?! — O Gud! Du har belønnet mit
Mod!

Alberti

(raaber til Marcellin):

Siig, at han skal komme til mig! — O, Ca-
milla! denne Dag kroner alle mine Ønsker! — Løb
nu ikke længer med at aabenbare den sørgelige Hem-
melighed, og lad Loredano være den første, som
erfarer den. Siig-Navnet —

Camilla (med Fasthed):

Nej, jeg kan ikke! Jeg nævner det aldrig!

Alberti.

Dg Dit Ord!

Adolph

(kaster sig for hendes Fødder).

O Moder! Du har lovet mig det!

Camilla (heftig rørt):

Mit Barn! — O, beklag Din ulyksalige
Moder!

Marcellin (udenfor):

Naadige Herre! der er en Befaling fra Kongen;
Soldaterne taler om en Forbrydelse! (Man hører
Kloffen slaae):

Alberti (forfærdet):

Himmel! — Alle mine Folk skal bevæbnes! —
Jeg kommer strax! — Camilla! gaae tilbage i Dit
Fængsel! — Og Du, Adolph, følg med mig!

Adolph (heftig):

Ney, ney! jeg forlader hende ikke! jeg forlader
ikke min Moder!

Alberti.

Min Søn!

Camilla.

Adolph! adlyd Din Fader.

Adolph

(klynger sig tæt op til hende).

O, jeg faaer Dig aldrig mere at see!

Alberti

(rasende, medens han vil rive ham bort fra Camilla):

Min Søn! — Uatnemmelige Barn! — Trosløse Kone! (Man hører meget stærk Støi).

Loredano

(ryster i den Dør, som er ligeoverfor den, hvorved
Marcellin nylig var).

Min Onkel! luk op! luk op!

Alberti

(med kvælt Stemme til Adolph):

Rom — —

Adolph

(holder fast ved sin Moder).

— Nej, nej! jeg kan ikke adlyde Dig! — O, min Moder! jeg vil døe med Dig! — (Loredano vil støde Døren ind).

Alberti

(med den yderste Grad af Mæleri):

Nu vel, saa gaae da ind, gaae ind med hende, men frøgt — stielv begge for at denne Dør aldrig mere aabnes!

Camilla

(med den sømmeste Følelse):

Min Søn! Du følger med mig?!

Adolph,

I Døden!

Camilla (fyrig):

O, mit Barn! mit Liv! min Siel! — Jeg er igien Moder, jeg har min Søn! (Hun gaaer med Adolph i sine Arme. Alberti lukker Jernristen efter dem; lader Maleriet synke ned, og iler derpaa hen og aabner den Dør, hvorved Loredano hørdes).

Siette Scene.

Loredano og Alberti.

Loredano

(i megen Sindsbevægelse):

Min Onkel! det er Dem! Paa hvilket Sted
og i hvilket Øjeblik omfavner jeg Dem her!

Alberti (meget urolig):

Hvad vil man mig? — Hvad — hvad fattes
Dig?

Loredano.

De er selv urolig! — Man beskylder Dem for
en Forbrydelse — dersom De er straffskyldig, o, saa
tag Flugten! men er De uskyldig, saa kom og rets-
færdiggør Dem!

Alberti.

Retsfærdiggjøre mig!

Loredano.

Jeg hørde Drabanterne tale om et hemmeligt
Sistermaal, om et Fruentimmer, som hed Camilla —

Alberti (med Forfærdelse):

Camilla! —

Loredano (affides):

Dersom det var! — —

Alberti.

Bliv ved!

Loredano.

Hun skal være pludselig død uden hendes Vaarørendes Vidende, og det lader som om man beskylder Dem derfor. Man taler om et Barn, der for nogle Dage siden skal være forsondet. En heel Familie anklager Dem, og Kongen befaler Dem ufortøvet at møde, og forsbare Deres Sag. Kom derfor til Neapolis, min Dufel! Tre Dage ere nok til — —

Alberti (i voldsom Kamp):

Tre Dage! — Ikke en eneste! — De Ulyksalige! — deres Nød — at døe af Hunger! — Ney, ney! —

Loredano (med Umhed):

O Gud! Deres Tilstand forfærder mig — —

Alberti (i Vildelse):

Loredano — hør — hør mig — Dersom jeg nødes til at reise! — Og jeg maae reise — Bagten — Kongens Befaling — men, o Gud! Du kan bevise mig en Tieneste — o, en Tieneste —

Loredano.

Befael! befael blot! — O, men skynd Dem! —

Alberti

(seer sig om til alle Sider).

Ja! jeg maae skynde mig, thi dersom de kom — ! — Saa viid da, at her — i en underjordist Hvalving — her — her lever et Offer for min retfærdige Hævn —

Loredano.

Et Offer! Det er hende — —

Alberti (lidenskabelig):

Søg ikke at lære at kiende hende! — lob mig det hellig! — Men bring hende Hielp — bring hende den selv — og snart! snart! — I fire og tyve Timer har den Ulyksfaldige — hun, og et endnu svagere Bæsen — Loredano, som er mig saa kiert! — Tael ikke til dem — Du skal aabne Jernristen, og paa Trappen sætter Du — Her, her har Du Nøglen; tag den, Loredano, tag den! — Vær dobbelt agtsom — Under dette Bærelse er det — (Vagten styrter ind). — Gud! der ere de!

(Soldaterne maae komme meget nøyagtig ind).

Syvende Scene.

Loredano. Alberti. En Drabant med Vagt
(støder den Dør ind, som var lukket. Tjenestefolkene sætte sig til Modværge og ville hindre dem fra at komme ind, men slaes tilbage).

F i n a l.

Vagten

(omringende Alberti).

Ham der!

det er!

Ja, det Alberti er!
 I denne Stund han fængsles maae!

Alberti (affides):

O Gud! o Gud! hvor vil det gaae!

Loredano (affides):

O Gud! o Gud! han reise maae!

(til Bagten):

Siig med hvad Ret I handle saa?

Alberti (fortvovlet):

Ney, ney! herfra jeg ey vil gaae!

Loredano

(til Bagten):

Alberti

(til Bagten):

Siig med hvad Ret I	Siig med hvad Ret I
tør vove paa — ?	Ier understaae — ?

Bagten.

I denne Stund han fængsles maae!
 Han Camilla og sin Søn jo har berøvet
 Livet.

Loredano.

Hvad? Camilla!

Alberti (affides):

O Gud!

(til Loredano):

Et Ord!

Loredano (ængstelig):

O, tael ud!

Alberti (fortvovlet):

Skal de til Døden være overgivet!

(til Bagten):

Et Dyeblik! — (affides): O, hvilken Dval!

Loredano (til Bagten):

Et Dyeblik! — (til Alberti): O Gud! saa
tael

før de os fra hinanden rive!

Bagten (filler dem ad).

Ney, ney, ney, ney! han maae affied!

Lyd Kongens Bud! kom strax! selg med!

Vi mod vor Pligt ey utro blive!

Alberti (til Loredano):

Et Ord! — Jeg Dig Dem overlader!

Min Ven! — Jeg her ey blive maae!

Loredano (vil omfavne ham).

O, tael før De mig her forlader!

O, tael tog før De bort maae gaae!

Bagten.

Lyb Kongens Bud! kom strax! kom gaae!
han Dem at tøve ey tillader!

(Alberti føres ud mellem Bagten).

Aftende Scene.

Loredano. Marcellin. Lauretta. Fabio.
Strozzi. Alle Slottets Tienestetjende.

Loredano.

Er det en Drøm! — hvad maae jeg høre! —
Dg Nøglen her! — hvad dermed giøre? —
Camilla! — O, hvor findes Du?
O, milde Himmel! hvis jeg nu
blot lindre kan Din Qual, Din Nød! —
At tøve er den Armes Død!

Marcellin og Choret.

Kom, Venner! følger med!
Forlader dette Sted,
før de os indespærre!
Det Skade var for vores Herre!
men han sin Straf dog lide bør.

Fabio

(paa samme Tiid til Loredano):

O Herre, kom! følg med!

Forlad dog dette Sted,

før de os indespærre!

Hvert Øyeblik vor Tilstand bliver værre!

Jeg døer af Frygt! jeg her en blive tør!

Loredano (til Choret):

O Venner! hør!

J hielpes bør!

(han viser Nøglen frem).

Det muligt torde hændes sig,

J denne Nøgle kunde fiende.

En Kvinde her befunder sig,

som muligt nu maae livet ende!

Lauretta og Choret.

Ingen Kvinde der er

at finde blandt os her!

Loredano.

Jo, en døende Kvinde

her indespærret er!

Alle.

Hvad! en døende

Kvinde!

Loredano.

Hendes Nød bør

forsvinde!

Marcellin, Lauretta, Fabio, Strozzi
og Choret.

Hun findes maae! Hun frelses Skal!
Hun maae befries af Dødens Dval!

Marcellin (med Eftertryk):
Og Barnet, som blev bragt her hjem! —

Loredano.
Han i et Fængsel dem lod begrave,
hvor selv han ernærede dem;
i Jorden et rædselsfuldt Gjem
til Bolig de Arme nu have!

I Jordens Skiod
han dem leve bed!
I denne Høvelving de nu sukke!

Choret.
Hvordan dem frelse ud!?
Send Hielp, o Gud!

Alle
(med tiltagende Styrke):
Arme Moder! Skal Dit Hierte,
briste ved Barnets Smerte,
naar livet sluffes ud!
O, hør vort Raab, Du Arme,
fordømt til Dval og Harme!

O, besvar vore Skrig!
vi ville frelse Dig!

(Alle lytte efter i forskjellige Stillinger; nogle bøne sig ned mod Gulvet; andre lytte knælende efter; hvis Finalens Virkning ikke skal forfeiles, maade den gives med megen Handling og Liv.

Loredano

(Efter en kort og forfærdelig Taushed):
Hvilken Taushed! Alt er stille!
Arme Moder! vi Dig kalde!
lad Dit Haab endnu ey falde!

Lauretta og Fruentimmerne.
Arme Moder! Skal Dit Hierte
briste ved Barnets Smerte,
naar Livet slukkes ud!
Send dem Redning, o Gud!

Loredano (til de andre):

Men vi atter raabe ville!
Denne Gang vore Skrig
til dem skal trænge sig!

Alle

(med det fyrigste Udtryk):
O, hør os, Ulykkelige,
giemte i Afgrundens Rige!

Besvarer vore Raab!
 de bringe Trost og Haab!

(Tausshed).

Alle

(medens de forsyne sig med Fakler, Spader, Haffer
 o. s. v. for at bryde ned).

Endnu vi ey forsage!
 Os Himlen bi vil staae!
 vort Fied den vil ledsage!
 Vi Redning stasse maae!
 Afsted! kom med!
 Os Himlen bi vil staae!

Ende paa anden Act.

T r e d i e A c t.

(Skuepladsen forestiller en underjordisk Hvelving, som oplyses med et mat Skin ved en Lampe. Paa venstre Side en Trappe, spærret ved en Jernrist, det er at sige: man seer nu det Indvendige af hvad man i anden Acts anden Scene saae udvendig. I Baggrunden en aflang Nabning med Jern-Stænger for, giennem hvilke man skimter en anden Hvelving).

Første Scene.

Camilla. Adolph.

(Camilla sidder paa en gammeldags Stool, Adolph ligger ved hendes Fødder og hviler sit Hoved i Moderens Skød).

Camilla.

Timen er henrunden — den hele Nat! — og man har endnu ikke aabnet mit Fængsel, for at bringe mig den usle Hielp, der hidtil har opholdt mit jammerfulde Liv! — Det kom mig for, som om jeg hørde Støi — giennemtrængende Skrig langt borte — men min Afmagt — mine udtømte Kræfter hindrede mig i at svare! — Derksom den Dag, som

kom hertil — dersom min Gemal havde faaet at vide, at Loredano — maaskee nye Ulykker, som jeg ikke engang tør tænke! — Gud! hvad Brøde begik jeg da, som fortjende en saa gyselig Straf? — Levende begravet i denne rædselfulde Hule! — døende af Smerte — af Fortvivlelse — af Hunger! — O, og var jeg endda ene! men dette Barn! — mit Liv! mit Blod! skal han ogsaa omkomme her?! — Dog, bort med disse sørgelige Forbarster! Himlen vaager over de Uskyldige! Den gav mig min Søn tilbage, og det var ikke for at lade mig see ham vansmægte og døe for mine Dine!

R e c i t a t i v.

O Gud! Støndt Qualer mig fortære,
 med Taalmod jeg leed hvad Du bed;
 thi hvis vor Taare aldrig fald,
 da Moderens Held for Stønt vilde være!

Bed ingen Qual
 jeg flage skal!

R o m a n c e.

1ste Vers.

O, elskte Barn! — hvil paa mit Skød,
 mens sagte Dig Din Moder vugger!
 Milde Søn! hans Dye Du lukker,
 og hans Slummer er huld og sød!

Sov, Du mit Alt! mine Glæders Minde!
 Jeg for hver Kummer nu har Løn!
 O, hver Qual, hver Sorg maae forsvinde
 ved det Kys man giver sin Søn!

2det Vers.

Naar til min Barm jeg trykker Dig,
 min Siel har ingen Frygt tilbage!
 Og Din Moder er at beklage!
 I Din Favn hun er lykkelig!
 Sov, Du mit Alt! mine Glæders Minde!
 jeg for hver Kummer nu har Løn!
 O, hver Qual, hver Sorg maae forsvinde
 ved det Kys man giver sin Søn!

Lampen gaaer snart ud; altsaa maae det allerede være temmelig længe siden, at man indeslattede os her sammen. (med Rædsel): O Gud! — —
 En lønlig Gysen farer igiennem mig! — Men, min Søn vaagner — jeg maae dølge min Angst!

Adolph.

Moder! jeg troer jeg faldt i Søvn medens jeg sad og talde med Dig.

Camilla

(med paatagen Sindero):

Ja, mit Barn; og jeg har siddet og talt med Dig, uden at vække Dig!

Abolph.

Jeg har sovet længe, og det har vederbørgtet mig.

Camilla

(med den inderligste Æmhed):
Jeg har seet paa Dig — og det har vederbørgtet mig! (Hun omfavner ham med Fyrighed).

Abolph

(seer sig om, og gaaer nogle Trin).
Men kommer Dagens Lys da aldrig hened?

Camilla (sukkende).

Aldrig! —

Abolph (fyrig):

O! uden Dig bryder jeg mig heller aldrig om at see det! — (Han er nær ved Trapperens Moder, Du sagde jo, at man sommetider brænder Dig — —

Camilla (meget nedslagen):

Endnu er her intet kommet! —

Abolph (hastig):

O, Du maae ikke troe, at det er fordi jeg tryger til noget! — Moder! vær ikke bedrøvet! Det er umuligt, at Fader kan ville lade os blive her!

Camilla

(langsom og smertelig):

Dig lader han ikke blive her!

Adolph (fyrg):

Men Dig? nej, aldrig! Skille os ad kan ingen, ingen! — Men, kjereste Moder! sig mig, hvorfor vilde Du ikke samtykke i det han bad Dig saameget om?

Camilla.

Min Tilstaaelse vilde have giort en Person ulykkelig, der var mere uforsigtig end strafværdig; og alligevel, Adolph — min Kierlighed til Alberti — til Dig, min Søn — den vilde maaskee have seiret! — maaskee havde jeg været svag nok til at nævne denne Person, dersom jeg ikke pludselig havde hørt et Ord, som staaede mig for en martrende Anger! Hvad Felser det endog kan have — o, Adolph, saa vil jeg prise mig lykkelig, dersom mit Exempel maae lære Dig, at man bør opoffre alt, Alt for at holde sit givne Løfte!

Adolph.

O, Moder! men hvorfor vilde Du giøre denne Eed?

Camilla (med Bægt):

Jeg gjorde den for ham, der havde frelst mit Liv.

Adolph (fyrig):

Han havde frelst Dit Liv? O, hvor jeg nu elsker ham! Vi maae før døe end nogensinde aabensbare hans Navn!

Camilla.

Min Adolph! Du dabler mig da ikke mere?

Adolph.

Jeg beundrer Dig! O, hvor Du er ædel og
dydig! —

Camilla (sukkende):

Ah! gid Du stundum maatte mindes det!

Adolph.

Steds! Ewig! Og især stræbe at ligne Dig!

D u e t.

Camilla (fyrig):

Ney, ney, alle Verdens Kloder
et Barn som mit fremviser ey!

Adolph (med Omhed):

O! alle Sønner er' som jeg!
men ingen elsker meer sin Moder!
det føler jeg i denne Stund.

Camilla.

O, flygt ey bort, min Glædes Blund!

Begge.

Midt iblandt Sorg og bitter Jammer
et Dyeblik jeg nyde skal,
da Himlen lindre vil min Dval,
og, Haab! mig vise Dine Flammer!

Camilla.		Adolph.
Denne Stund jeg skyl-		Denne Stund jeg skyl-
der Dig!		der Dig!

Camilla.

Ney, min Adolph! Dig!

Adolph.

Ney, min Moder! Dig!

Begge.

Din Omhed gjør mig lykkelig!

Camilla.

Du, min elste Søn! —

Adolph (afbrøder hende):

— Er Din Smertes Løn;

o, min Lød er Skøn!

Camilla.

Ney, ney! alle Verdens Kloder
et Barn som mit fremviser ey!

Adolph.

O, alle Sønner er som jeg!
men ingen elsker meer sin Moder!

Camilla.

O, flygt ey bort, min		Adolph.
Glædes Blund!		Det føler jeg i denne
		Stund!

Adolph.

Derfom min Fader i fin Harm
 mig rive vil af Dine Arme,
 Du, Moder, mig ey Slippe maae;
 i Doden jeg med Dig vil gaae!

Camilla (med Rødsel):

Du, mit Barn, ſkulde blive her!?

Adolph (omfavner hende).

Selv i Graven, naar Du er der!

Camilla.

Ney, ney! alle Verdens Kloder
 et Barn fom mit fremviſer ey!

Adolph.

O, alle Sønner er' fom jeg!
 men ingen elſker meer fin Moder!

Camilla.

Adolph.

<p>O, flygt ey bort, min Glædes Blund!</p>	<p> </p>	<p>Det føler jeg i denne Stund!</p>
---	----------------------	--

Camilla (affides):

Men han min Frygt ey maae opdage!

Adolph (affides):

Dog hvis jeg ſkulde blive her! —

Camilla (som før):
Min Son ey høre skal min Klage!

Adolph (som før):
Ah! denne Tanke rædsom er!

Camilla		Adolph
(affides):		(affides):
O, hjælp mig, Gud!		O, hjælp mig, Gud!
at han ey seer,		at hun ey seer,
at Haabet svinder meer		at Haabet svinder meer
og meer!		og meer!

Begge (til hinanden):
Ja, nær ved Dig — (affides): Gud! hvil-
ken Qual! —

(høyt):
Føler jeg Fryd! — (affides): — iisner min
Siel!

(høyt):
Ja, blide G'æder uden Tal
i denne Stund spaae varigt Held!

Camilla		Adolph
(affides):		(affides):
Gud! hvilke Rædsler		Gud! hvilke Rædsler
vente mig!		vente mig!

(høyt til Adolph):	(høyt til Camilla):
Mig denne Dag gjør lykkelig!	Hos Dig Din Søn er lykkelig!
Naar jeg omfavner Dig,	Naar jeg omfavner Dig,
saar er jeg lykkelig!	saar er jeg lykkelig!

(Ophold, hvori de begge tie stille med qualet Urolig-
hed).

Adolph (sagte):

Jeg veed ikke hvordan det er med mig — jeg
føler mig saa svag — en iisnende Kulde — farer
igiennem mig! — O Gud! dersom hun mærkede det!

Camilla

(forfærdet og bævende):

Min Søn! Du blegner!

Adolph

(med tiltagende Afmagt):

Nej — kjereste Moder! — jeg er vel — meget
vel — det — forsikkrer jeg Dig. — —

Camilla (fortvivlet):

Du bedrager mig — Dine iiskolde rykkende
Hænder! — O, mit elskede Barn! — Mangel paa
Lust — Nød og Jammer — —!

Adolph

(kaster sig i hendes Favn).

Du lider jo de samme Qvaler som jeg; o, hvora
for kan jeg da ikke ogsaa udholde dem!

Camilla

(uden at kunne græde):

Jeg er vant til at være i denne fugtige Hule; men Du — Din Alder! — (Hun løfter Hænderne i Beirret med brændende Andagt): O Gud i Himlen! forbarm Dig over en ulykkelig Moder! Giv mig blot saamegen Styrke, at jeg igien maae kunne gyde Varme i min Søns Arer! (Hun knuer Adolphs Hænder sammen inden i sine og aander paa dem).

Adolph

(med meget svag Røst):

Moder! vær ikke utrøstelig! Jeg er endnu stærk — o, jeg er meget st — — (han kan ikke tale Ordet ud).

Camilla (med et Skrig):

Han besvimer! — (fortvilet): Hvad skal jeg giere! — Min Sø! — Adolph! — (Hun søger at bringe ham til sig selv). Min Adolph! — (med Glæde): Han trykkede min Haand! — (atter med Smerte): O Gud! nu slipper han den igjen! — Han døer! — (Hun vrider Hænderne). O Fortvivlelse! jeg er Moder! ja! jeg føler det, jeg er Moder! — — (pludselig): Men hvad er det for Glimt af Lys!? — Aldrig før har en saadan Alarke trængt kered! — Skulde her komme Mennesker?! — (Et Skin af Faklerne, hvormed man gaaer forbi Jernristen, oplyser Baggrunden af Hvelvingen noget. — syrig): Min Sø! — (Hun griber hans

Hænder). Lev op igien! See! o, see! (Adolph løfter Hovedet afmægtig en Smule i Beiret). — D alting forspinder igien! alting! — (Lampen, som hænger midt i Hvalvingen gaaer ud, og det bliver endnu skumlere). — Lampen gaaer ogsaa ud! — Mærket foreger endnu de Rædser, som omspænde mig! — (Hun raaber i heftig Fortvivlelse): Alberti! — Loredano! — Hielp! — Hielp! — Alt — alt — Haab — for — spinder! — Det er — forbi! — — Omfavn mig, min Søn! — Tryk mig tæt — tæt op til Dit Bryst, og lad os døe sammen! — (De hvile i hinandens Arme. Rædselsfuldt Ophold, som afbrydes af Musikken, der udtrykker de tunge Slag, hvormed Loredano og hans Følge søge at bryde igiennem Murene. Camilla lytter pludselig efter): Men hører jeg ikke Slag paa Murene — Hvalvingen giver Gienlyd — (med Haab). D jo! jo!

Camilla (knælende):

Evide Gud! D Misfærdighed!

lad mine Jammerraab Dig røre!

til dette Barn skue naadig ned!

Mit Suk Du med Mildhed bønføre!

(Hun lytter efter).

Lys! giv Agt!

Loredano (meget langt borte):

Camilla!

Camilla

(med Fryd til Adolph):

O, min Søn!

Hører Du? Gud opfylder vor Bøn!

(hun lytter atter efter med frygt Haab).

Loredano (som før):

Camilla!

Camilla.

Nu igjen! — Hører Du?

(hun lytter efter; derpaa med Smerte):

Gud! men Lyden forsvinder nu! —

(efter et Ophold med Rædsel):

Alt er stille! — — Jeg hører ey meer!

(hendes Kræfter svæktes).

Choret

(nærmere og med megen Styrke):

Camilla!

Camilla

(med Anstrængelse til Adolph):

Hører Du?

Choret (som før):

Din Frelse er nær!

Camilla

(med Anstrængelse og tiltagende Afmagt, medens hun fører Adolp[h] hen mod den Kant, hvorfra Lyden kommer):

O, frelser min Søn! — Jeg er her! —

Jeg er her! —

(Huu synker besvimet omkuld).

Adolp[h]

(med et Skrig, idet han knæler ved Siden af Camilla).

Seige Gud! O, Misfandhed!

lad mine Jammeraab Dig røre!

til hendes Qual stue naadig ned!

min Bøn for min Moder Du høre!

(Camilla kommer lidt efter lidt til sig selv, og reiser sig paa Knæ med Adolp[h] i Favnen).

Begge

(med folbede opløstede Hænder):

Mit jamrende Raab Du bøn høre!

(Man seer paa eensgang Muren i Baggrunden styrte stykkeviis ned; Jernristen synker ind med heftig Støi, som tillige udtrykkes ved Musikken. Camilla giver et stærkt Skrig, og tænker blot paa at beskyrme Adolp[h], som igien stielver for hende, hvorved de komme til at staae i en malerisk Stilling. Loredanos Kølge, som er forsynet med Fakler, bliver deels siddende, deels staaende i forskellige maleriske Stillinger paa de styrte Ruiner. Loredano springer først ned, iler frem og styrter for Camillas Fødder. Almindeligt Tableau).

Marcellin, Strozzi, Fabio og hele Choret.

O, glade Stund! O, søde Fryd!

See, Himlen Hielp i Nøden sender!

Algodheds Gud belønner Dyd,

og Moderens Qualer han ender!

Camilla og Adolph.

Loredano.

Evoige Gud! Algodheds
Bæld!

Evoige Gud! Algodheds
Bæld!

jeg mod Dig rakde mine
Hænder!

jeg mod Dig rakde mine
Hænder!

Indertlig Tak fyllder min
Siel;

Indertlig Tak fyllder min
Siel;

thi kiertlig min Jammer
Du ender!

de lidendes Qualer Du
ender!

Loredano.

Camilla! — O, min Døds Gemalinde! —
O Himmel! nu seer jeg — Høymodige himmelske
Væsen!

Fabio.

Det er hende!

Camilla (med Varme):

Loredano! — min Befrier! — (tungfindig og
uden Bebreidelse): Ophavsmanden til alle mine
Ulykker!

Loredano.

De ere endte! for evig endte!

Camilla.

O! var det muligt! — Og min Gemal?

Loredano.

Kongen har' befalt, at han skulde bringes til Neapolis. Man beskylder ham for at være Deres Morder.

Camilla (heftig):

Han er i Fare! Kom, min Søn! Kom! lad os frelse Din Fader! min elskede Alberti!

Anden Scene.

Camilla. Adolph. Loredano. Marcellin.

Strozzi. Choret. Lauretta.

Lauretta (ilende).

Han kommer tilbage! de komme allesammen tilbage!

Camilla.

Alberti!?

Adolph (paa samme Tid):

Min Fader!?

Loredano (ligeledes):

Hvad siger Du?

Lauretta (til Camilla):

Da han saae sig nedt til at lade baade Dem og sin Søn blive i denne forærdelige Hvalbing; da han betænkte, at Herren der — (hun peger paa Loredano) — som han ikke fik sagt uden et Par Ord, maaskee ikke engang var istand til at finde Nedgangen — at

hans Kone og hans Søn skulde vansmægte og døe af
Hunger, saa seiede Medlidenhed i hans Hjerte!
„Hun skal leve!“ raabde han: „de skal begge to
leve! Jeg vil befrie dem, see dem lykkelige og
døe!“ — Derpaa har han bekiendt alleting, og nu
bringer man ham tilbage! — Der ere de!

Marcellin og Strozzi.

Der ere de!

Tredie Scene.

De Forrige. Alberti. En Drabant. Bagt.

Camilla.	}	Alberti! —
Adolph.		Fader!
Loredano.		Min Døkel! —

Alberti.

Min Kone! — Min Søn! — See, der ere de!
Jeg vil ikke mere forlade dem!

Drabanten (til Camilla):

Naadigste Fru! Deres Gemal bestylder Dem;
han har gjort mere; han har selv tiltaget sig den Ret
at straffe Dem. Dersom De er uskyldig, kan intet
retfærdiggjøre ham, og jeg træder selv frem som hans
heftigste Anklager.

Camilla

(i voldsom Eindsbevægelse):

Dersom jeg er uskyldig! — Alberti — —

Drabanten.

Da fortiener han al Lovens Strenghed!

Camilla

(Synker næsten afmægtig ned over sin Søn).

D! — — Jeg er straffskyldig.

Alberti (med megen Barme):

Nej! nej! Den, der i dette samme Øyeblik har villet giøre sin Ære mistænkt for at frelse mig — den, der har kunnet opoffre sig for at blive sin Eedtro — o, hun fortjener Tillid, naar hun forsikrer, at hun ikke er strafværdig! —

Loredano (skamfuld):

Min Onkel, viid — —

Alberti (for Camillas Fodder):

Men Du — kan Du nogensinde tilgive mig? —

D! Du maade hade mig!

Camilla (med Barme):

Aldrig! — (hun peger paa Adolph): Du er jo hans Fader!

Alberti.

Min elskede Camilla!

Loredano.

Det er paa mig allene Retfærdighedens hele Vægt maade falde; mig var det, som har forboldt alle hendes Qualer!

Alberti (høyst forundret):

Hvad siger Du! Det var Dig!

Loredano.

Dengang kiendte jeg ikke de Vaand, som forseenede Dem med denne dybdige Engel!

Adolph.

Fader! han har frelst hendes Liv!

Alberti (til Loredano):

Denne Handling udfletter Din Brøde. — (til de andre): Mine Venner! ville I hjælpe mig at gjøre al den Uret god igien, jeg har begaaet? — O Camilla! kunde jeg tolke de Følelser, den Beundring, som giennemstrømmer min hele Siel!!

Fabio

Gudskæ Lov, at det faldt saadan ud!

Loredano.

Vi ville strax ile til Neapolis, for at retfærdiggjøre Alberti!

Camilla (med Zunderlighed):

Ja! men førend jeg forlader dette Sted, hvor jeg har fældet saa mange Laarer, Gud! o, saa modtag min brændende Tak, fordi Du igien har skienket mig Uren, — (hun omfavner Alberti og Adolph) — min Mand og min Søn!!

Slutnings = Chor.

Camilla.

Lyksalige Dag! Du henrykker min Siel!
 Milde Glæder mit Liv skal smykke!
 Jeg til mit Bryst min Mand kan trykke!
 I sønlig Favn kan jeg nyde mit Held!

Adolph.

lyksalige Dag! Du hen-
rykker min Siel!
Milde Glæder mit Liv
skal smykke!

(til Camilla):

Jeg til mit Hjerter Dig
tør trykke!
I Modersavn kan jeg
nyde mit Held!

Loredano.

lyksalige Dag! Du hen-
rykker min Siel!

Milde Glæder mit Liv
skal smykke!

Jeg dele skal den Vedles
lykke!

I Venstabs Savn skal
jeg nyde mit Held!

Alberti.

lyksalige Dag! Du hen-
rykker min Siel!
Milde Glæder mit Liv
skal smykke!

(han favner Camilla).

Jeg til mit Broyt min
Liv kan trykke!
I sønlig Savn kan jeg
nyde mit Held!

Marcellin, Fabio,
Lauretta, Strozzi
og Choret.

lyksalige Dag, som hen-
rykker vor Siel!

(til Camilla):

Milde Glæder Dit Liv
skal smykke!

Dig Kierlighed skal
kiente lykke!

I Omheds Savn skal
Du nyde Dit Held!

Camilla.

Synger høyt om min Fryd!

Alle.

Vi lovsynge Din Dyd!

(Under et almindeligt stort Tableau falder Døkket).

Ende paa Stykket.

